

J. LANDOWSKY

Rakovského
Protokoly

Záznam výslechu NKVD z 26. ledna 1938.
Vyslýchán byl zakladatel Komunistické Internacionály
Christian G. Rakovský (Chaim Rakeover).

*Převzato z německého časopisu CODE č. 3 a 4/1994;
zvýraznění doplněno.*

Obsah

<i>Obsah</i>	2
<i>Úvodní slovo</i>	2
<i>Rakovského Protokoly</i>	4
<i>Stručná poznámka k osobám a událostem</i>	89

Úvodní slovo

Během polního tažení do Sovětského svazu dorazil jeden dobrovolník španělské Modré divize k jakési selské usedlosti hluboko v ruském vnitrozemí. V objektu objevil mrtvolu dlouholetého lékaře NKVD, dr. Josefa Landovského. Při prohlídce těla našel několik hustě popsaných sešitů, obsahujících zřejmě důležité zápisky. Ty pak byly později v roce 1950 přeloženy do španělštiny a vydány *Mauriciem Carlavillou* pod titulem „*Sinfonia en Rojo Mayor*“.

Kniha, jejíž obsah začal vyvolávat znepokojující účinky na veřejnost, byla jistými silami *okamžitě skoupena a zmizela z trhu*. Pravou senzací a vlastním jádrem knihy byly protokoly o výsledku bývalého sovětského vyslance v Paříži, žida Christiana Jureviče Rakovského (narozený jako Chaim Rakeover r. 1873), který byl jako starý bolševik trockistického ražení v rámci velké čistky zatčen, avšak zcela výjimečně ušel jinak běžné likvidaci. Proč? Odpověď na to je možné dostat při pozorném čtení protokolů.

Čtenář by ve vlastním zájmu neměl přeskakovat určitá těžko srozumitelná místa, nýbrž by se měl svědomitě dobrat všech informací, které protokoly obsahují. Velice mu přitom prospěje, když bude v protokolech uváděné věci neustále porovnávat se skutečnými dějinnými událostmi. Takto vynaložená námaha se mu jistě vyplatí, protože pak – a jenom tak – bude schopen pochopit všechny hrůznosti tohoto dokumentu.

Závěrem úvodního slova ještě poznámka: v našem textu znamená zkratka „KU“ tehdejšího vyslychajícího NKVD Kuzmina, zkratka „RA“ vyslychaného Rakovského.

Rakovského Protokoly

KU: Jak jsme se na Lubjance dohodli, vynasnažil jsem se zajistit pro vás ještě poslední šanci. Vaše přítomnost zde dokazuje, že se mi to podařilo. Uvidíme, zda se ve vás nezklameme.

RA: Doufám a věřím, že ne.

KU: Nejprve ale ode mě přijměte jednu dobrou radu, jak se říká, mezi námi muži. Teď se jedná pouze o čistou pravdu, rozumíte? Ne o nějakou „procesní pravdu“, která musí vyjít v procesu ve světle výpovědí ostatních obviněných z politické potřeby, jak sám víte, nebo která je – jak tomu říkají na Západě – podřízena státním zájmům. Zájmy internacionální politiky nám přikazují držet v tajnosti celou pravdu, „pravdivou pravdu“. Bez ohledu na výsledek procesu se lidé dozvědí to, co se dozvědět mají a mohou. Jeden člověk ale musí vědět všechno: Stalin!

Slova, která zde pronesete, ať už budou jakákoli, nemohou vaši nynější situaci rozhodně zhoršit. Tu již stejně nemůže zhoršit nic, jak sám dobře víte, a vaše naprosto pravdivá výpověď může nakonec třeba posloužit vašemu prospěchu. Dokonce můžete takto zachránit svůj už předem ztracený život. Ostatně, však uvidíme. Vy všichni tedy přiznáváte, že jste byli špiony v žoldu gestapa a OKW?

RA: Ano!

KU: A byli jste Hitlerovými špiony?

RA: Ano!

KU: Ale kdepak, Rakovský! Mluvte pravdu, ne pravdu pro proces!

RA: Pak tedy nejsme žádní Hitlerovi špioni, nenávidíme ho stejně jako ho nenávidíte vy nebo jako ho nenávidí Stalin – možná že ještě víc. Ale ta věc je nesmírně komplikovaná, věřte mi.

KU: Pomohu vám, možná už také leccos vím. Vy trockisté jste navázali kontakt s německým generálním štábem, je to tak?

RA: Ano, je.

KU: Od kdy?

RA: Přesné datum neznám, ale krátce před tím, než byl Trockij svržen a ještě dlouho před tím, než přišel Hitler k moci.

KU: Potom ale nejste takříkajíc osobními špiony Hitlera a jeho režimu.

RA: Správně, byli jsme špiony už před tím.

KU: Ale s jakým úmyslem? Snad pro vítězství německého generálního štábu a vydání mu nějaké části sovětského území?

RA: Ale kdepak, to v žádném případě!

KU: Potom tedy jako obyčejní špioni pro peníze?

RA: Pro peníze? Kdeže! Nikdy jsme nevzali a nedostali z Německa ani jedinou marku. Hitler nemá ani zdaleka dost peněz na to, aby si koupil například lidového komisaře pro

vnitřní záležitosti Sovětského svazu, protože ten má k dispozici větší rozpočet než jaký je příjem Forda, Morgana a Vanderbilta dohromady, aniž by navíc z něho musel někomu skládat účty.

KU: Potom tedy z jakého důvodu?

RA: Mohu mluvit zcela otevřeně?

KU: Jistě, sám jsem vás přece k tomu vyzval.

RA: Neměl snad Lenin nejvážnější důvod přijmout německou pomoc, aby se dostal do Ruska? Je něco na pověstech, které se o něm šířily, že byl špionem německého císaře? Jeho spojení s ním a německá intervence, kterou bolševici dosáhli porážky Ruska, jsou přece zcela patrné.

KU: Zda to tak je nebo není, nepatří mi k naší věci...

RA: Ne, dovolte mi, abych dopověděl. Není snad jisté, že Leninovo chování a jednání bylo ku prospěchu německého státu? Je zde přece brestlitevská dohoda, kterou byla Němecu postoupena obrovská část ruského území. A kdo proklamoval porážku Ruska jako bolševickou zbraň již v roce 1913? Zase Lenin – znám slova jeho dopisu Gorkému nazpaměť: Válka mezi Rakouskem a Ruskem by byla pro revoluci velice prospěšná, ale nezdá se mi pravděpodobné, že František Josef a Nikolaj nám tuto příležitost nabídnou! Tady vidíte, jak tzv. trockisté již v roce 1905 vymysleli plán porážky a jak se roku 1913 Lenin k jejich metodě přihlásil, a my nyní sledujeme tutéž taktiku, Leninovu taktiku...

KU: ... s malým rozdílem, Rakovský, že totiž dnes v Sovětském Rusku vládne socialismus, ne car!

RA: Vy věříte v existenci socialismu?

KU: Není snad Sovětský svaz socialistický?

RA: Pro mne jen podle jména, a právě zde je pravý důvod opozice. Přiznejte mi – a podle pouhé logiky mi musíte přiznat – že teoreticky, podle rozumu, máme stejné právo říci „ne“, jako má Stalin právo říkat „ano“. A když vítězství komunismu ospravedlnilo přivození porážky Ruska, pak má ten, kdo považuje Stalinův bonapartismus za zrádný, stejné právo chystat porážku, jaké měl Lenin.

KU: Myslím si, Rakovský, že váš velký styl dialektika vás zavádí až k teoretizování. Na veřejnosti bych vám odporoval, to je jasné – osobně vaše argumenty uznávám jako jediné možné ve vaší situaci, ačkoli věřím, že bych vám je uměl vyvrátit jako pouhou sofistiku. Ale to až jindy, budeme k tomu mít příležitost a já doufám, že mi dáte možnost slovní odvěty. Ale nyní tolik: když dosažení porážky Sovětského svazu má jen za účel prosadit socialismus – tedy podle vás trockismus –, pak je ale taková porážka bezcílná a bezúčelná, když by všichni jeho vůdci a všechny kádry byly konsekventně likvidovány tak, jako jsme to udělali my. Taková porážka by měla pouze za následek nastolení „vůdce“ nebo fašistického cara. Nemám pravdu?

RA: Jistě, váš závěr je správný.

KU: Takže to doufám jasně dokazuje, že jsme už něčeho dosáhli. Já, stalinista, a vy trockista, jsme udělali nemožné

možným a dospěli jsme k bodu, v němž jsme zajedno. Souhlasíme spolu v tom, že se dnes již Sovětský svaz nedá porazit.

RA: Přiznám se, že jsem nedoufal potkat v těchto místech tak inteligentního muže. Skutečně – nyní ani pro příští roky si porážku Sovětského svazu nesmíme ani přát, natož jí dosáhnout, protože dnes, a to je jisté, bychom nebyli stavu ji využít pro uchopení moci. Taková je skutečná situace, a plně v tom s vámi souhlasím. Zničení stalinského státu nás ovšem nemůže samo o sobě dojmout. Říkám to a zdůrazňuji, že tento stát je ponejvíce antikomunistický. Jak vidíte, mluvím s vámi zcela otevřeně.

KU: Rád uznávám – ostatně je to jediná cesta, jak si můžeme rozumět. Prosím vás však o vysvětlení ještě něčeho, co shledávám rozporem v sobě samém: když je pro vás Sovětský svaz ponejvíce antikomunistický, proč si dnes nepřejete jeho zničení? Jiná forma státu by byla přece méně antikomunistická, byla by tedy menší překážkou k zavedení vašeho čistého komunismu...

RA: Promiňte, ale to je příliš zjednodušená dedukce. I když Stalinův bonapartismus překáží komunismu podobně, jako Napoleon překážel revoluci, je přesto očividné, že Sovětský svaz má i nadále své komunistické učení a řád; ovšem má pouze formální, nikoli reálný komunismus. A právě tak jako Trockého zmizení ze scény automaticky dovolilo Stalinovi přeměnit reálný komunismus na formální, stejně tak nám umožní Stalinovo zmizení přeměnit jeho formální komunis-

mus na reálný. Stačila by na to jediná hodina. Pochopil jste mne dobře?

KU: Ano, samozřejmě. Řekl jste klasickou pravdu, že totiž nikdo nebude ničit to, co hodlá sám zdědit. No dobrá, ale to všechno je jen takové sofistické předivo, které se zakládá na domněnce, odporující skutečnosti, totiž na Stalinově antikomunismu. Existuje snad v Sovětském svazu soukromé vlastnictví? Máme zde osobní nadhodnotu? Jsou snad u nás společenské třídy? Nebudu zde uvádět další skutečnosti – k čemu by to bylo?

RA: Stalin potřebuje komunismus pouze k porážce komunismu.

KU: Tak? A k čemu? Snad jen tak z rozmaru?

RA: Ale vůbec ne. Je to tvrdá nezbytnost! Je možné pozdržet materiální rozvoj dějin, a to tím snadněji, čím více se pro-sazuje teorie, aby se tím mařila praxe. Síla, která pohání lidstvo ke komunismu, je tak nezničitelná, že jenom ona je schopna – je-li obrácena sama proti sobě – zadržet rychlost vývoje, přesněji zadržet pokrok permanentní revoluce.

KU: Příklad?

RA: Hitler. To je takový očividný případ. Použil socialismu, aby socialismus porazil. Proto jeho antisocialistický socialismus – to je totiž přesně jeho nacionální socialismus. Stalin zase potřebuje komunismus k jeho porážení a odtud jeho antikomunistický komunismus, protože to je jeho nacionální komunismus. Paralela je přímo do očí bijící. Ale vzdor antisocialismu Hitlera a antikomunismu Stalina tvoří oba proti

své vůli přece jen socialismus a komunismus. A ještě něco. Ať to oba chtějí nebo ne, ať už si to uvědomují nebo ne, budují přesto oba formální komunismus, který nakonec my, dědici Marxovi, musíme zdědit.

KU: Dědit? Ale kdo tu má dědit? Likvidace trockismu byla přece provedena beze zbytku.

RA: I když to říkáte, sám tomu nemůžete věřit. Přestože čistky byly a jsou opravdu hrozné, my komunisté je však přežijeme. Ne všechny komunisty může Stalin „obejmout“, i když paže jeho ochranky jsou silné a dlouhé.

KU: Rakovský, prosím vás a naléhavě vám přikazuji: zdržte se svých urážlivých narážek. Nezneužíváte náhodou své diplomatické imunity?

RA: Podívejme se! Jsem snad ještě zplnomocněným ministrem? Velvyslancem? A kým jsem zplnomocněn?

KU: Přesně řečeno, tím vaším nedostižným trockismem, když už ho tak chcete nazývat.

RA: Trockismem, na který narážíte, nemohu být zplnomocněn. Od něho žádné zastoupení nemám a také bych žádné nepřijal. To vy jste mi jej přisoudili.

KU: Začínám vám důvěřovat. Zaznamenávám k vašemu dobru, že když narážím na trockismus, vy jeho existenci nepopíráte. Už to je dobrý začátek...

RA: Jak bych jej mohl popírat? Vždyť jsem to byl já, kdo jej zde první vzpomněl.

KU: Poté, co jsme tedy oboustranně uznali existenci zvláštního trockismu, přál bych si, abyste mi podal nějaký důkaz, z něhož bych mohl naši dosavadní shodu zhodnotit.

RA: Prosím, mohu poukázat na to, co se mi zdá být k věci, totiž že tu jde přesně o myšlenkový způsob „Oněch“...

KU: Dobrá, teď vám nerozumím, ale rozvedeme to ještě a uvážíme.

RA: Shodli jsme se na tom, že nynější opozice nemůže mít zájem na porážce Sovětského svazu nebo na odstranění Stalina, protože nemáme fyzickou možnost jeho systém nahradit. V tom jsme oba zajedno. Nyní je zde ale jedna nesporná skutečnost. Potenciální útočník existuje. Je tu velký nihilista Hitler, který obrací nebezpečnou zbraň wehrmachtu na celý horizont. Bez našeho přispění nebo s ním – obrátí palbu proti Sovětskému svazu? Jistě souhlasíte s tím, že je to pro nás rozhodující neznámá. Domníváte se, že jsem postavil problém správně?

KU: Ano, problém je postaven správně, avšak pro mě to není žádná rozhodující neznámá. Považuji Hitlerův útok na Sovětský svaz za zcela jistý.

RA: Proč?

KU: Jednoduše proto, že ten, kdo dává rozkazy, mu to prostě nařídí. Hitler je pouze kondotiér mezinárodního kapitalismu.

RA: Souhlasím s existencí nebezpečí, ale mezi tím a předpovědí, že Hitlerův útok na Sovětský svaz je neodvratný, zeje propast.

KU: Vpád do Sovětského svazu určuje již sama vnitřní podstata fašismu, a kromě toho jej k tomu tlačí všechny kapitalistické státy, které mu umožnily znovuvyzbrojení a obsazení všech hospodářských a strategických bází. To je přece zcela zřejmé...

RA: Zapomínáte na něco velice důležitého: Znovuvyzbrojení Hitlerova Německa, jeho možnosti a beztrestnost, kterou mu až dosud státy z Versailles poskytly, mu nabídly na zcela určitý čas... totiž když tu ještě v Sovětském svazu byla opozice, když jsme ještě mohli převzít dědictví poraženého Stalina. Považujete to za náhodnou časovou shodu?

KU: Nevidím žádnou souvislost mezi skutečností, že státy ve Versailles dovolily německé znovuvyzbrojení, a existencí zdejší opozice. Dosah a význam fašismu je sám o sobě zcela jasný a logický, a útok na Sovětský svaz je v jeho programu již od nejstarších dob. Zničení komunismu a rozpínavost na východ jsou dogmata „Mein Kampfu“, tohoto „Talmudu“ nacionálního socialismu. A že vaše politika chce využít případné porážky v tomto nebezpečí pro Sovětský svaz, to je vzhledem k vašemu smýšlení přirozené.

RA: Ano, na první pohled to všechno vypadá logické a přirozené, ale až příliš logické a přirozené, než aby to mohlo souhlasit...

KU: Kdyby to tak nebylo, museli bychom spoléhat na spolek s Francií s důvěrou, aby nás Hitler nemohl napadnout... a to by jistě bylo „duchaplné“. Bylo by to přece stejně hloupé jako

spoléhat na to, že se kapitalismus bude obětovat k záchraně komunismu.

RA: Jestliže by se zde o věci diskutovalo bez politických znalostí asi tak na úrovni masového meetingu, měl byste pravdu. Ale pokud toto myslíte vážně, pak jsem – promiňte – zklamán. Považoval jsem politické vzdělání proslavené Staliny novy policie za jemnější a vyšší...

KU: Hitlerův útok na Sovětský svaz je kromě toho dialektická nutnost, to znamená potud, že pozdvihne třídní boj na internacionální úroveň. Celý kapitalistický svět bude v případě potřeby stát při Hitlerovi.

RA: Opravdu? Vzhledem k vaší scholastické dialektice mi zde podáváte ještě ubožejší obraz o politickém vzdělání stalinismu. Naslouchám vám tak, jak by asi naslouchal Einstein nějakému gymnasistovi, který by před ním mudroval o čtyřdimenzní fyzice. Bohužel vidím, že z marxismu znáte jen to elementární, totiž demagogické a populistické.

KU: Abych už nadále nezůstával v temnotě, prosím vás, abyste mi odhalil něco z této „relativity a kvantové teorie“ marxismu.

RA: Bez ironie, smím-li prosit. I ve svém elementárním marxismu, jaký se vám vštěpuje na stalinských univerzitách, můžete najít důvod, který odporuje vaší tezi o nepochybnosti Hitlerova útoku na Sovětský svaz. Vždyť se stále ještě jako úhelný kámen marxismu učí teze, že vnitřní rozpory jsou nevyhléditelnou, smrtelnou nemocí kapitalismu. Nemám pravdu?

KU: Jistě, to souhlasí...

RA: A jestliže tomu tak je, co když kapitalismus trpí vnitřními rozpory jenom v ekonomické oblasti? Hospodářská a politická oblast není ještě automaticky jednotný celek sám o sobě, ale jsou pouze jednotlivými stupni nebo dimenzemi sociálního celku, a vnitřní rozpory se projevují na hospodářském nebo sociálním poli, případně podle okolností na obou současně. Bylo by tedy absurdní, nedokonalost a omylnost na hospodářském poli přijímat jako předpověď toho, že se vaše teze útoku na Sovětský svaz potvrdí.

KU: Když takto všechno stavíme na vnitřním rozporu, na osudovosti, na nevyhnutelném omylu, kterému musí buržoazie podlehnout, pak by se Hitlerův útok měl Sovětskému svazu vyhnout. Jsem marxista, Rakovský, ale mezi námi – aniž bych tím chtěl urazit nějakého bojovníka za marxismus – vám říkám, že při vší své víře v Marxe prostě nemohu připsat existenci Sovětského svazu na vrub omylu jeho nepřátel, a Stalin jistě také ne!

RA: Ale já přece... nedívejte se tak na mě, nežertuji ani neblázním.

KU: Pak mi ovšem musíte dovolit ponechat si své pochybnosti tak dlouho, dokud mi nebudete schopni svá tvrzení dokázat.

RA: Vidíte že jsem měl pravdu, když jsem vaše marxistické vzdělání považoval jen za průměrné. Vaše argumenty a reakce jsou podobné těm, s kterými pracují řadoví bojovníci a členové.

KU: A nejsou snad i přesto pravdivé?

RA: Ano, jsou pravdivé ještě tak pro vedoucí stranických buněk, pro byrokraty a pro masy, tedy jsou vhodné pro lidi, kteří pracují na úrovni členské základny. Takoví tomu musí věřit a doslova to opakovat... poslouchejte mě teď přátelsky a důvěrně: s marxismem se to má stejně jako s antickou esoterickou věroukou – její věřící musí a smí znát jen to základní, hrubé. Když se má vybudit víra, je to pak stejně nezbytná zásada pro náboženství i pro revoluci.

KU: Chcete mi snad odhalit nějaký mysteriózní marxismus, něco na způsob nového svobodného zednářstva?

RA: Ale ne, nejde o nic esoterického. Naopak, ukážu vám to v jasném denním světle. Marxismus, spíše a dříve než filosofický, hospodářský či politický systém, je – spiknutím pro revoluci. A protože pro nás je revoluce jedinou absolutní skutečností, pak jsou filosofie, hospodářství a politika pravdou jen potud, pokud vedou k revoluci. Vnitřní, řekněme subjektivní pravda ve filosofii, hospodářství, politice a také v morálce vůbec neexistuje. Může být jen buď pravdou nebo omylem ve smyslu vědecké abstrakce. Tohle je ale pro nás podřízeno dialektice revoluce, jediné skutečnosti a proto také jediné pravdě. Musí to takto být a projevovat se tak pro každého opravdového revolucionáře, tedy rovněž pro Marxe.

Vzpomínáte si na onu Leninovu odpověď, když mu někdo namítal, že jeho záměry odporují skutečnosti? – „Já je cítím jako skutečnost!“ řekl tehdy. Myslíte, si že Lenin vyslo-

vil pošetilost? Ne, pro něho byla každá skutečnost pouze relativní vzhledem k absolutnímu – a tím je revoluce.

Marx byl geniální. Kdyby jeho dílo bylo jenom důkladnou kritikou kapitalismu, i tak by představovalo jedinečný vědecký výkon, ale tam, kde dosahuje kategorie skutečně geniálního díla, stává se ironickým výtvořem: „Komunismus musí triumfovat, protože jeho nepřítel mu ten triumf zařídil.“ – To je vůdčí teze. Existuje snad na světě větší ironie? Když se Marxovi věří, stačí jako nějaký pouťový kejklíř odosobnit kapitalismus a komunismus, lidskou podstatu bytí v racionální. A to už je něco!

Byla to ovšem vynikající pomůcka jak říci těm, kteří představují kapitál, že by komunismus mohl triumfovat pro jejich vrozené idiotství. Vždyť bez takového permanentního idiotství „homo oeconomicus“ by nemohlo být Marxem proklamovaného trvalého vnitřního rozporu kapitalismu. Dosažení přeměny „homo sapiens“ v „homo stultus“ znamená nabytí magické moci, znamená to být schopen působit tak, aby člověk znovu sestoupil po zoologickém žebříčku na nejnižší příčku, totiž aby se stal bestíí.

Jenom proto, že je existence „homo stultus“ v této epoše vrcholného kapitalismu dána, mohl Marx formulovat svoji axiomatickou rovnici: vnitřní rozpor + čas = komunismus. Věřte mi, že když my zasvěcení vidíme Marxův portrét, který se – třeba jako zde na Lubjance – vypíná nad hlavním vchodem, potlačujeme vnitřní záchvat smíchu. Vidíme ho totiž, jak se za svým mohutným plnovousem směje celému lidstvu.

KU: Vy jste opravdu schopni bavit se pohledem na nejúžasnějšího vědce naší epochy?

RA: Já a bavit se? Ale kdepak – to je obdiv! Aby se Marxovi podařilo oklamat tolik mužů vědy, musel být silnější než oni. Nyní ale, kdy můžeme Marxe posoudit v celé jeho velikosti, musíme pohlížet na skutečného Karla Marxe, revolucionáře, na Marxe „Komunistického manifestu“. To znamená na Marxe konspirátora, který celý svůj život žil revolucí ve stavu konspirace. Ne nadarmo děkuje revoluce za svůj úspěch a konečné vítězství těmto mužům konspirační práce.

KU: Popíráte tedy dialektický proces postupu vnitřních rozporů kapitalismu v konečný triumf komunismu?

RA: Buďte ujištěni, že kdyby Marx býval věřil tomu, že by komunismus mohl přijít pouze prostřednictvím vnitřních rozporů kapitalismu, pak by jistě tento rozpor ani jednou nezmínil na několika tisících stranách svého vědecko-revolucionářského díla. Byl by to kategorický imperativ Marxovy skutečné, totiž revolucionářské a nikoli vědecké přirozenosti. Revolucionář, konspirátor, přece nikdy protivníkovi neodhalí tajemství svého vítězství. Protivníkovi nepodává informace – dává mu pouze dezinformace, tak jako se tím zabýváte vy v kontrašpionáži, nemám pravdu?

KU: Podle vašeho podání tedy docházíme k závěru, že v kapitalismu neexistují rozpory a že tedy Marx, když na ně poukazuje, sleduje tím jenom nějaký strategický revoluční prostředek. Říkám to správně? Nicméně kolosální a stále

přibývající rozpory v kapitalismu zde přece jen jsou. Z toho vyplývá, že lží říkal Marx pravdu.

RA: Jako dialektik můžete být nebezpečný, jakmile popustíte uzdu scholastické dialektice a uvolníte cestu svému vlastnímu ingeniou.

V zásadě to souhlasí – lží říkal Marx pravdu. Lhal, když proklamoval omyl vnitřního rozporu jako „konstantu“ hospodářských dějin kapitalismu a vyhlašoval ji za „přirozenou a osudovou“. Říkal však pravdu, neboť velmi dobře věděl, proč se tyto rozpory budou množit a hromadit až ke konečnému vyvrcholení.

KU: Potom mi tu ovšem vyprávíte antitezi.

RA: Ale kdepak, zde nejde o žádnou antitezi. Marx z taktických důvodů klame o zdroji rozporů v kapitalismu, nelže však o jejich viditelné existenci. Marx věděl, jak se tyto rozpory produkují a zostrují se až do konečné anarchie kapitalistické produkce coby přípravy komunistické revoluce. Věděl, že se budou všechny tyto příznaky krize dít a věděl také, jak se budou dít – protože znal ty, kteří je produkovali.

KU: Je to jedinečná novinka, odhalit, že všechno vlastně není zabudovaný vnitřní zákon kapitalismu, který ho vede k sebezničení, jak to velice šťastně formuloval buržoazní národohospodář Schmalenbach a jak to potvrdil Marx. Teď mě ale velice zajímá, zda budete konečně už takříkajíc osobnější...

RA: Copak jste si toho ještě nevšiml? Nepoznal jste, jak si Marxova slova a jeho dílo protiřečí? Proklamuje neodvrat-

nost, ba osudovost vnitřního rozporu kapitalismu, a poukazuje na nadhodnotu a akumulaci kapitálu. Tím poukazuje na opravdovou skutečnost. Větší koncentraci výrobních prostředků – říká bystře a správně – odpovídá automaticky větší masa proletariátu a tedy větší síla k prosazení komunismu. Je to tak? Nuže ale, ve stejné době, kdy toto proklamoval – a teď dávejte pozor! – zakládá internacionálu! Internacionála je na úsvitu třídního boje jasně „reformistická“, což znamená, že jde o organizaci, která má za cíl nadhodnotu omezit a pokud možno odstranit. Podle toho je internacionála v duchu vlastní Marxovy teorie objektivně organizací kontrarevoluční, antikomunistickou!

KU: To tedy znamená, že by Marx měl být podle vás kontrarevolucionářem, antikomunistou?

RA: Ne, tady jenom vidíte, co se dá vytěžit i z pouhého elementárního marxistického vzdělání. Označit s logickou doktrinářskou jasností internacionálu za kontrarevoluční, znamená vnímat jenom její viditelné a okamžité působení, znamená to vidět pouze písmena místo textu. K takovým absurdním výsledkům se dochází právě proto, že se věc zdá být zcela patrná, když se totiž zapomíná, že v marxismu jsou slova i činy podřízeny přísným regulím vyšší vědy: pravidlům konspirace a revoluce.

KU: Přejdeme už konečně k nějakému definitivnímu závěru?

RA: Ano, hned. Jestliže je tedy třídní boj na hospodářském poli ve svém prvním, bezprostředním působení reformistický a proto překáží zrodu komunismu, je přesto ve svém pravém

významu a skutečném účinku čistě revoluční! Ale znovu opakuji, že je podřízen pravidlům konspirace, to znamená spiknutí k utajení jeho pravých cílů. Omezení nadhodnoty a její akumulace na základě třídního boje je jenom pouhé zdání, jistý druh pokrytectví za účelem vyvolání první revoluční vlny v masách! Stávka je už pokusem o revoluční mobilizaci. Bez ohledu na to, zda se stávka zdaří nebo ne, je její hospodářský účinek bez výjimky anarchistický!

Konečně, tento prostředek ke zlepšení hospodářské situace jedné třídy je již samočinně ochuzením všeobecného hospodářství a je zcela vedlejší, jaké jsou jeho okolnosti a výsledek – vždy je to pouštění žilou produkci. Obecný výsledek toho je pak více bídy, z níž se pracující třída již nikdy neosvobodí. A to už je něco! Ale pořád to ještě není zdaleka veškerý účinek stávek, a také ne ten hlavní.

Jak oba víme, jediným cílem třídního boje na hospodářském poli, řečeno zjednodušeně, je více vydělat a méně produkovat. Toto zcela absurdní jednání – podle našeho lexikonu tento „vnitřní rozpor“ – (odhlédněte teď od mas, které jsou zaslepeny jen vyššími výdělky) je zcela automaticky vyrovnáváno zvyšováním cen, a to i tehdy, když je toto zvyšování omezeno státním dozorem a tlakem. Rozpor, chtít spotřebovat víc než se vyrobí, je tedy vyrovnáván jinou absurditou: inflací! A tak se znovu a znovu vyvolává a opakuje tento „circulus vitiosus“ stávek, inflace, hladu, stávek atd.

KU: S tou výjimkou, že stávka jde na účet nadhodnoty kapitalismu...

RA: Teorie, čirá teorie! Mezi námi řečeno, vezměte si do ruky hospodářskou ročenku nějaké země a rozpočtete si tam uvedený výtěžek mezi pracující za plat a uvidíte sám, jak „mimořádný“ kvocient vám z toho vyjde. Tento kvocient je vůbec to nejkontrarevolučnější na světě a musíme jej chránit jako nejprísnejší tajemství. I když odhlédneme od těchto čistě teoretických dividend formou mzdy a přímých životních nákladů, které se odvozují od vlastnictví, i tak stále téměř vždy zůstává dividenda pro proletáře pasivní. A vypadá ještě hůře, dosadíme-li k tomu pokles produkce a snižování její kvality.

Jak sám vidíte, je tvrzení o stávce jako boji za bezprostřední prospěch proletariátu jenom záminkou; pravda, nezbytnou záminkou, kterou se ve skutečnosti provádí sabotáž kapitalistické produkce. Tím se slučuje rozpor mezi buržoazním a proletářským systémem a kuje se dvousečná zbraň revoluce.

Je naprosto zřejmé, že tohle nemohlo nastat samo od sebe. Však také existuje organizace, vůdce, disciplína, a především: žádná hloupost jedince nebo něčí nerozvážnost.

Proč byste tedy nemohl mít určité podezření, že ony známé rozpory kapitalismu – zvláště v oblasti financí – jsou někým konkrétním organizovány? Pro začátek vám jako vodítko připomenu, že proletářská internacionála se při vyvolávání inflace ve výsledku zcela ztotožňuje s internacionálou financí. A kde existuje takováto totožnost, je možná také dohoda. To jsou vaše vlastní slova.

KU: Zatím vidím pouze vaši enormní pošetilost, nebo snad jakýsi pokus o rozvinutí nějakého nového paradoxu, který si navíc vůbec neumím představit. Zdá se, jako byste chtěl proklamovat existenci kapitalistické internacionály, jakéhosi blížence či dvojníka kominterny...

RA: Zcela správně. Jestliže říkám finanční internacionála, personifikuji ji přesně tak, jako když se řekne kominterná, avšak uznáním „kapinterny“ současně neříkám, že je nepřitelem...

KU: ... jestli snad chcete, abychom mařili čas narážkami a fantaziemi, pak vám musím připomenout, že jste si k tomu nevybral vhodnou dobu!

RA: Doufám, že mne nepovažujete za něco podobného oné otrokyni z „Pohádek tisíce a jedné noci“, která každý večer vyprávěla bajky, aby si tím prodloužila život. Jestliže si myslíte, že odbíhám od tématu, pak se mýlíte. Abychom se dostali k tomu, co jsme si předsevzali, musím vám nejdřív udělat jasno v důležitých věcech vzhledem k vaší neznalosti v oblasti „vyššího marxismu“. Od takového předběžného objasnění prostě nemohu ustoupit, protože vím, že stejná neinformovanost panuje i v Kremlu. Řekněte mi, zda mám pokračovat...

KU: Pokračovat můžete, ale otevřeně vám říkám: Jestli se ukáže, že všechno vyšlo jen z vaší fantazie, bude to mít pro vás velice zlý epilog. Tudíž, byl jste varován!

RA: Pak tedy pokračuji, jako bych nic neslyšel. Protože jste scholastikem „Kapitálu“ a já bych u vás rád vyvolal indukční

sklony, upozorním vás na něco zvlášť pozoruhodného. Všimněte si, s jakou ostrovtipností a přesností vylíčil Marx tehdejší rudimentární industrialismus Anglie své doby vzhledem k celé obří industrializaci budoucnosti, jak jej analyzoval a zkritizoval, a jak opovržlivě až urážlivě charakterizoval průmyslníky. Jeho autorská fantazie staví masám před oči asi takovéto ztělesnění „kapitálu“: břichatý průmyslník s brazilským doutníkem v tlamě, přesyceně říhající a svádějící ženy a dcery dělníků...

Na druhé straně si ale připomeňte Marxovu krotkost a měšťáckou ukázněnost vždy, kdy nadhazuje finanční otázku. V peněžnictví už Marx onen proslulý vnitřní rozpor kapitalismu neukazuje. Finance jako jsoucnost sama o sobě pro něho jakoby neexistují, a obchod a peněžní trh jsou jenom důsledkem špatného kapitalistického výrobního systému, jsou mu podřízeny a jím určovány.

Ve finančních otázkách se tedy Marx jeví jako reakcionář, a také jím k velikému překvapení mnohých byl, ačkoli již v jeho době Evropu oslňovala záře oné pěticípé hvězdy, podobné hvězdě sovětské – totiž hvězdy pěti bratří Rothschildů s jejich bankami, pánů největší akumulace kapitálu, jakou kdy svět spatřil. A tuto děsivou skutečnost, která zcela zaslepila soudnost tehdejší doby, nechal Marx úplně nepovšimnutou! A to přece je, jak jsem Vám slíbil, opravdu mimořádně pozoruhodné. Nemám pravdu?

Snad by se dalo namítnout, že tato Marxova „slepota“ vyplývala ze všeobecného fenoménu každé revoluce poslední doby. My už dnes máme dokázáno, že kdykoli se masy

zmocnily nějakého města nebo státu, ukazovaly přímo pověřčivý strach před bankami a bankéři. Davy klidně zabíjely krále, generály, biskupy, kněze a ostatní představitele nenáviděných privilegií, bez ostychu rabovaly a vypalovaly chrámy, paláce i sídla vědy, ale jako hospodářsko-sociální revolucionáři tito lidé vždy a všude respektovali životy bankéřů a ponechávali nedotčeny nádherné, přepychové paláce bank. A od té doby až do mého zatčení se vždy a všude opakovalo to samé...

KU: Například kde?

RA: Naposledy třeba ve Španělsku. Vy to opravdu nevíte? A teď mi upřímně řekněte: Nepřipadá vám to přinejmenším neobvyklé, když vidíte takovou pozoruhodnou shodu mezi internacionálními financemi a internacionálním proletariátem? Dalo by se říci, že jeden je zrcadlovým obrazem druhého. A je-li jeden z nich jen zrcadlový obraz, pak je jím proletariát, protože je novější než finance.

KU: Kde vidíte jakou podobnost nebo shodu u tak protichůdných věcí?

RA: Objektivně nahlíženo jsou identické! Jak jsem již ukázal, je to kominterna, která podporována reformisty a celým odborářstvím vyvolává anarchii produkce, inflaci, bídu a beznaděj v masách. A mezinárodní finance, vědomě nebo nevědomě podporované financemi soukromými, tyto podmínky ještě zhoršují a rozmnožují. Už si tedy umíte představit důvody, pro které Marx skrýval vnitřní rozpory financí, jež mu jinak jako bystrému pozorovateli nemohly být neznámy.

Ve financích našel spojence, jehož jednání – objektivně nahlíženo – bylo revoluční a již tehdy mělo mimořádný význam.

KU: To je pouze náhodné, bezděčné setkání – žádné spojení, protože to by předpokládalo srozumění, vědomý souhlas, úmluvu, dohodu. Jestliže dovolíte, ponecháme nyní tento aspekt zatím stranou.

RA: Dobrá, přejděme jinam. Domnívám se, že bude nejlepší probrat subjektivní analýzu financí, nebo ještě lépe, podívejme se na osobnosti jejich představitelů. Je dostatečně známo, že peníze jsou svojí podstatou internacionální. Z toho vyplývá, že jednota, kterou mají a kterou sublimují, je kosmopolitní. Peníze ve své nejvyšší fázi jako samoučel národy homogenizují a neuznávají je. Neuznávají ani stát, proto jsou, objektivně nahlíženo, anarchistické, a byly by takové beze zbytku, kdyby – samy stát neuznávajíce – netvořily samy podle své podstaty v případě potřeby stát ve státě.

Stát, to je pouze moc. Peníze, to je čistá, koncentrovaná moc, a stát jsou peníze. Vezměte si komunistický superstát, který již po staletí budujeme a jehož schématem je Marxova internacionála, která jej analyzuje a přibližuje jeho podstatu. Koncept, schéma, internacionála a její prototyp, Sovětský svaz, je také čistá moc. Základní identita obou výtvorů je dokonalá. Je v tom cosi až osudově symbolického. Vždyť osoba jejich původce byla rovněž identická, a takoví jsou i realizátoři: finančník a komunista – oba jsou internacionalisty! Oba, byť různými prostředky a pod rozličnými zámin-

kami, bojují proti měšťáckému státu. Marxista proto, aby takový stát vtělil do svého komunistického nadstátu, je tudíž internacionalistou. Finančník popírá měšťácký stát a jeho uznávání pokládá za samoučelné – finančník vlastně není internacionalista, ale anarchistický kosmopolita. Takové je jeho jednání dnes, a brzy uvidíme, co vlastně chce a čím je.

V negativním smyslu, jak sám vidíte, existuje individuální identita internacionálního komunismu a kosmopolitních finančníků, a jejím přirozeným důsledkem je také identita komunistické internacionály a internacionály financí.

KU: Náhodná, subjektivní podobnost, snad i shoda, která se přirozeně v podstatných a základních věcech vždy rozbije.

RA: Dovolte, abych vám na to hned neodpověděl, nechci přerušit logický sled. Rád bych jen podtrhl základní axiom: Peníze jsou moc! Peníze jsou gravitačním středem světa! Doufám, že s tím souhlasíte?

KU: Prosím, jen pokračujte.

RA: Vědět, jak se internacionální finance staly pánem peněz, tohoto magického talismanu, jenž se pro lidstvo stává něčím víc, než mu byl národ a Bůh. Je to něco, co z vědeckého hlediska dokonce překračuje a přesahuje i umění revoluční strategie, neboť je uměním i revolucí. Objasním vám to.

Protože oči dějepisců i mas byly zaslepeny leskem a úspěchem Francouzské revoluce, lid byl opilý vítězstvím a král zbaven privilegií i trůnu, nikdo nepostřehl, že se hrstka lidí potichu, nenápadně a opatrně chopila veškeré magické, téměř božské moci. Masy nezpozorovaly, že se jistí cizáci

chopili moci, která byla schopna téměř okamžitě je donutit k mnohem tvrdší nesvobodě a otroctví, než jaké poznaly za krále, který vzhledem ke svým náboženským a morálním dispozicím a podobným pošetilostem nebyl schopen ji takto užívat. Tím se stalo, že se největší moci chopili muži, jimž jejich morální a kosmopolitní přirozenost dovolovala – či snad přikazovala – s ní takto manipulovat. Přirozeně, že tito muži nebyli křesťané, ale kosmopolité.

KU: Co jste konkrétně myslel tou mystickou mocí, které se zmocnili?

RA: Strhli na sebe privilegium razit mince. ... Nesmějte se tak, abych si snad o vás nezačal myslet, že nevíte, co to mince opravdu je. Prosím vás, vžijte se na chvíli do mé situace. Připadám si před vámi jako lékař, který má svému kolegovi, nějakým zázrakem znovuoživenému po staletích, začít přednášet třeba o bakteriologii. Vaši neznalost chápu a omlouvám ji. Ideologická řeč, která žongluje se slovy a vyvolává pouze falešné představy o věcech a skutečích, prostě nedokáže prostředkovat opravdové, exaktní pojmy.

Podívejte se, právě jsem mluvil o minci, a přirozeně že si vybavíte její fyzickou podobu z kovu nebo papíru. Kdepak, to co si teď představujete, to nejsou peníze! Obíhající, takříkajíc fyzické peníze, jsou už skutečným anachronismem. Pokud ještě vůbec kolují, pak je to pro jejich činnou službu, ale hlavně z jednoho praktičtějšího důvodu – totiž k udržování iluze, fikce.

KU: Ten váš brilantní paradox je smělý, řekl bych přímo až poetický...

RA: Třeba brilantní nebo skvělý, chcete-li, ale není to vůbec žádný paradox. To já také vím, že státy dodnes razí a tisknou na své mince a bankovky obrazy svých králů nebo státních znaků, ale co to znamená? Obrovské množství peněz v oběhu, tedy peníze velkých transakcí a představitele státních bohatství, tyto peníze, tyto mince stáhli z oběhu a zamezili jejich vydávání právě ti muži, na které narážím! Tituly, poukazy, šeky, směnky, indosamenty, kursy, platby a čísla, pořád znovu čísla a čísla – to všechno náhle zaplavilo národy jako spuštěný vodopád. Co byly proti tomu kovové a papírové peníze? Ale „Oni“ jako velice jemní psychologové dokázali při své beztrestnosti, umožněné jim téměř všeobecnou nevědomostí, ještě mnohem víc.

Aby si opatřili obrovské toky peněz a mohli je prakticky až do nekonečna nasazovat do svých akcí rychlostí myšlenky, stvořili úvěrové peníze... abstrakci, vymyšlené jsoucno... kredit... už mi rozumíte? Podvod, falešné peníze se zákonným kursem. Jinými slovy, abych mluvil srozumitelněji, banky, burzy a celý ten finanční systém je jediná gigantická mašina k páchání zločinu proti přirozenosti, totiž k zločinu nechávat peníze produkovat peníze, což je jasný atentát proti národohospodářství. A v případě finančníků je to navíc i lichva.

Vím, jak bude znít námitka, že totiž finančníci získávají pouze zákonný úrok. I kdyby se toto připustilo – a tím by se připouštělo příliš – zůstává lichva lichvou, protože i když je

úrok „zákonný“, získávají jej z neexistujícího kapitálu! Banky mají neustále, ať již v půjčkách nebo v produktivním pohybu, určité množství úvěrových peněz, tedy peněz, existujících jen „v číslech“, která bývají pětkrát, ale někdy i stokrát větší, než suma fyzických peněz na přepážkách.

Kreditní, tedy fabrikované peníze jako kapitál vysoko překračují peníze skutečné. Když se vezme v úvahu, že bankám nepřináší úroky skutečný kapitál, ale kapitál neexistující, pak je takové získávání peněz z úroků ještě neoprávněnější než získávání úroků ze skutečného kapitálu, protože v tom prvním případě se bankám kapitál podvodně zvyšuje. A vezměte laskavě na vědomí, že tento systém, který vám zde líčím, je z hlediska současných zákonů ještě ten nejnevinnější a nejpoctivější, protože tu přece nikdo nedává do oběhu falešné peníze ve fyzickém smyslu slova.

Představte si, pokud to svedete, několik málo lidí s neomezenou mocí jako vlastníky veškerého reálného zboží světa, kteří se tím také stávají neomezenými diktátory všech hodnot v oběhu, tedy diktátory výroby i distribuce. Nebo ještě jinak řečeno, jsou diktátory práce i spotřeby. Pokud vám to obrazotvornost dovolí, představte si to v celosvětovém měřítku a poznal jste tím anarchistické, tedy revolucionářské působení na poli sociálním a mravním. Už mi rozumíte?

KU: Ne, stále ještě ne...

RA: Přirozeně, je těžké rozumět zázraku.

KU: Jakému zázraku?

RA: Jakému zázraku?! Není to snad zázrak, když se nějaká primitivní bankovní bouda promění v palác? A kolik takových zázraků již lidé v posledním století viděli, aniž by hnuli brvou! Nebudí to snad úžas, že banky, v nichž sedí špinaví lichváři a disponují penězi obecnstva, se mění v temply, které své pohansky sloupové fasády vypínají na nárožích všech moderních měst a k nimž denně spěchají davy, posedlé vírou, že do nich vtéká veškeré bohatství božstva peněz, o němž si myslí, že trůní v trezorech bankéřů a každému z davu splní své božské poslání, že mu totiž rozmnoží majetek?

KU: Ano, takové je skutečné náboženství prohnilé buržoazie.

RA: Jistěže náboženství, náboženství moci.

KU: Vy jste hotový básník hospodářství...

RA: V podstatě máte pravdu. Ono je skutečně třeba jisté dávky poetické fantazie k utvoření správné představy o financích, tomto nejgeniálnějším a nejrevolučnějším uměleckém díle všech dob.

KU: To je klamný pohled. Finance, tak jak je definoval Marx a především Engels, jsou určovány kapitalistickým výrobním systémem. Souhlasí?

RA: Souhlasí, ale přesně naopak! Systém kapitalistické výroby je určován financemi. To, co říká Engels a dokonce se pokouší dokázat, není právě ten nejpřesvědčivější doklad tvrzení, že finance jsou určovány a ovládány buržoazním společenským výrobním systémem. A protože je tomu tak, jak vám říkám, nechtěli Marx s Engelsem odhalovat nebo

dokonce usvědčovat finance, tento nejmocnější nástroj revoluce, proti němuž je kominternu doslova hračkou pro velké děti. Právě naopak! Marx a Engels museli využít svého nesporného vědeckého talentu k „zakamuflování“ pravdy v zájmu revoluce. A také to s úspěchem udělali.

KU: Tahle vaše historika není nijak nová. Pokud si vzpomínám, napsal Trockij něco takového již před deseti lety...

RA: ... řekněte mi...

KU: ... když vyhlásil, že kominternu je konzervativní organizace, srovnatelná s newyorskou burzou, a bankéře nazval „kováři revoluce“.

RA: Ano, to říká v jedné malé knížce, v níž předvídá zhroucení Anglie. Správně, tak to řekl a dodal: Kdo tlačí Anglii na cestu revoluce? A sám si odpověděl: Nikoli Moskva, ale New York!

KU: Vidíte! Vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že pokud finančníci z New Yorku připravují revoluci, činí tak bezděčně?

RA: Důvod, pro jaký Engels a Marx kamuflovali pravdu, platí i pro Lva Trockého.

KU: Víte, na Trockém si vážím jenom jednoho jeho názoru, dnes už všeobecně známého, že totiž „bankéři plní neodolatelně a nevědomky své revolucionářské poslání“.

RA: A oni si je klidně nevědomky plní dál, ačkoli jim na ně Trockij ukazuje prstem! Trochu podivné, že se z toho nepoučí, nemyslíte?

KU: Finančníci jsou bezděčnými revolucionáři a jsou jimi objektivně pro svou duševní neschopnost vidět konečné důsledky svého počínání.

RA: A tomu opravdu věříte? Věříte, že tito skuteční géniové jednají bezděčně? Máte skutečně lidi, které dnes uctivě poslouchá celý svět, jen za pár idiotů? To by byl příšerný rozpor s logikou.

KU: Co potom tedy...?

RA: Jednoduše to, že jsou objektivně i subjektivně revolucionáři, a to zcela vědomě.

KU: Bankéři? Šílíte...

RA: Já ne. A vy? Zamyslete se nad tím ještě jednou. Tito lidé jsou muži jako vy nebo já. Jestliže v nich něco roste v přímém vztahu k moci, pak je to právě ctižádost a touha po ní. Proč by za těchto výchozích podmínek neměli právě bankéři pociťovat nutkání k moci, k totální moci?

KU: Když už bych měl jako vy věřit – a také již skoro věřím – že drží univerzální hospodářskou moc, co by si potom mohli ještě přát?

RA: Jak jsem již řekl: Totální moc! Takovou moc, jakou má Stalin nad Sovětským svazem, ale univerzální.

KU: Jistě, Stalin má totální moc, ale s opačným cílem než...

RA: ...moc, která je skutečně absolutní, může být jen jediná. Idea absolutna vylučuje rozmanitost. Pokud moc, o kterou usiluje „kapinterná“, a moc, o níž se snaží kominterná, má být absolutní – a obě na stejném, tedy politickém poli –, pak musí

být jejich moc také identická. Absolutní moc je účelem sama o sobě, jinak není absolutní. A do dnešního dne nikdo nevyalezl dokonalejší nástroj totální moci, než jakým je komunistický stát. Buržoazně-kapitalistická moc i ve svém nejvyšším ztělesnění, v césarské moci, je stále jen moc omezená, protože i když představitel moci u faraónů a césarů starověku ztělesňoval božstvo, byl tehdejší hospodářský život poměrně primitivní a státní aparát nerozvinutý, takže stále ještě ponechával jednotlivci volný prostor. Dokážete pochopit, že ti, kteří již relativně panují vládám a národům světa, chtějí panovat také absolutně. Chápete, že to je to jediné, čeho ještě nedosáhli?

KU: Je to zajímavé, přinejmenším jako příklad šílenství.

RA: Každopádně to není o nic šílenější, než byla třeba Leninova posedlost, s níž v nějaké švýcarské mansardě snil o ovládnutí světa, nebo Stalinova posedlost, který v tu dobu snil o témže v jakési dřevěné chatrči na Sibíři. Naopak, mně tato ctižádost pánů peněz, snících o světovládě z výšin newyorských mrakodrapů, připadá přece jen méně šílená.

KU: Dobrá, skončeme tu schovávanou! Kdo to jsou „Oni“?

RA: Vážně si myslíte, že bych tu teď seděl jako vězeň, kdybych na to znal odpověď?

KU: Tomu nerozumím...

RA: Důvod je velmi jednoduchý. Kdo „Je“ opravdu zná, toho nikdy nenechají dostat do takové situace, v níž by „Je“ byl nucen jmenovat. To je elementární zásada jakékoli inteligentní konspirace, jak víte stejně dobře jako já.

KU: Neřekl jste snad sám, že to jsou bankéři?

RA: Já ne. Upamatujte se dobře, že jsem vždycky říkal jen „mezinárodní finance“, a když jsem je chtěl pojmenovat osobněji, říkal jsem „Oni“ a nic víc. Když vás mám informovat, budu uvádět skutečné události a děje, ale žádná jména, protože je neznám. Doufám že vás nezklamou když řeknu, že „Oni“ nejsou nikým z těch lidí, kteří se vynořují v politickém a bankovním světě. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, od zavraždění Rathenaua používají v politice a ve financích výhradně prostředníků. Pochopitelně mužů naprosté důvěry, jejichž věrnost mají stonásobně pojištěnou. Je jisté, že sami politici a bankéři jsou také jen nastrčené figury, i když je jejich význam značný a oni sami vypadají jako jediní skuteční původci světových událostí.

KU: Ačkoli je to celkem logické a srozumitelné, nemohla by být tato zdůvodnitelná neznalost jejich jmen jen pouhou lstí z vaší strany? Podle mého dojmu a konečně i podle spisu zde na stole jste hrál v tomto spiknutí příliš významnou roli, než abyste nic nevěděl. Nemáte snad aspoň tušení o nějakých indiciích k těmto osobám?

RA: Ano, mám, ale asi mi nebudete věřit. Předpokládám totiž, že se jedná o muže nebo několik mužů s určitou, abych tak řekl mystickou osobitostí, snad něco na způsob Gándhího, ale bez jeho nápadnosti, tedy o mystiky čisté moci beze všech hrubých příměsí. Nevím, zda mi rozumíte. Tedy jména a adresy „Oněch“ opravdu neznám. Představte si, že by dnes Stalin ovládal Sovětský svaz bez drátů, zdí, stráží a s nijak

většími zárukami bezpečí vlastního života, než jaké má každý obyčejný občan. Jak by se mohl chránit například před atentátem? Jednoduchým, ale neúčinnějším prostředkem každého konspirátorů: anonymitou!

KU: Ve všem, co říkáte, je jistá logika, ale nějak vám stále ještě nemohu uvěřit...

RA: Věřte mi, opravdu to nevím. Kdybych to věděl, byl bych teď šťastný člověk. Nesesedl bych tady a nepokoušel se zachránit si život. Rozumím vašim pochybám i nutnosti mít něco hmatatelného, kterou vám ukládá policejní práce. Ale abychom se konečně dostali k cíli, který oba sledujeme, udělám všechno pro vaši informovanost.

Víte, že tyto nikde nepsané záležitosti, které známe pouze my, zakladatelé první komunistické internacionály, nám předal Adam Weishaupt? Samozřejmě zašifrovaně. Vzpomínáte si na jeho jméno? Byl vůdcem řádu svobodných zednářů, nazývaných ilumináti. Jejich jméno pochází od druhého protikřesťanského komunistického spiknutí rozumu od dob gnosticizmu. Když tento veliký revolucionář, semita a ex-jezuita předjímal Francouzskou revoluci, rozhodl se nebo byl pověřen – jako jeho šéf se totiž uvádí velký židovský filosof Mendelssohn – vytvořit organizaci, která by byla dokonale tajná a jež by politickými prostředky popoháněla události tak, aby je přeměnila v revoluci, připravující již vznik komunismu. V oněch heroických dobách bylo strašně nebezpečné zmínit se o komunismu i jen jako o dalekém cíli.

Proto také všechna ta bezpečnostní opatření, různé zkoušky a mystéria. Proto musel být komunismus zahalen iluminátsvím. Scházelo ještě celé jedno století do časů, kdy se člověk mohl bez nebezpečí věznění nebo popravky ke svému komunistickému přesvědčení přiznat.

Co se samozřejmě ví ještě méně, bylo spojení Adama Weishaupta a jeho stoupenců s prvním Rothschildem. Tajemství původu majetku tohoto nejproslulejšího bankéře se dá vysvětlit tím, že byl pokladníkem první „kominterny“. Existují náznaky toho, že když si pak pět bratří Rothschildů rozdělilo finanční říši na pět provincií, jistá tajemná moc jim pomohla nashromáždit pohádkový majetek. Tou tajemnou mocí mohli být první komunisté z bavorských katakomb, kteří žili rozptýleni po celé Evropě.

Jiní ale říkají, a myslím správněji, že Rothschild nebyl jen pokladníkem, nýbrž vůdcem oněch prvních tajných komunistů. Tento názor se opírá o zjištěnou skutečnost, že Marx a nejvyšší vůdcové první, tehdy již veřejné internacionály – byli mezi nimi i Heine a Gercen – také poslouchali barona Rothschilda. Jeho revoluční představou a touhou bylo vytvořit z anglického premiéra Disraeliho – a zároveň jedné ze svých kreatur – takového muže, jakého nám Disraeli sám vylíčil v románové postavě Sidonii, tedy multimilionáře, který velel nespočetné armádě špiónů, karbonářů, skrytých Židů, cikánů a revolucionářů všeho druhu.

Vypadá to všechno neuvěřitelně fantasticky, ale je prokázáno, že Sidonia ztělesňuje idealizovanou představu syna starého Nathana Rothschilda. I kdybych všemu věřil jen jako

vy, skutečností je pouze to, co se dá vyvodit ve světle těchto faktů, takže teď bychom si mohli pojmenovat strůjce tohoto mocného nástroje akumulace kapitálu a anarchie: Byl jím ten, kdo stvořil internacionálu.

Geniální myšlenka: Pomocí kapitalismu vytvořit akumulaci kapitálu v největším měřítku, dohánět proletariát k zoufalství a k zastavování práce, a ve stejnou dobu vytvořit organizaci, která by měla proletariát sjednotit a podnítit k revoluci. To by přece byla ta nejvznešenější kapitola v dějinách lidstva. A ještě něco: Jistě si vzpomínáte na větu matky pěti bratrů Rothschildů: „Když si to moji synové nepřejí, válka nebude!“ To dokazuje, že oni byli rozhodčími a pány nad válkou a mírem, nikoli králové a císařové.

Dovedete si vůbec představit takovou událost kosmického významu? Už začínáte vidět válku v její revoluční funkci? Válka – komuna! Od této chvíle byla každá válka ohromným krokem ke komunismu. Jako když například ona tajemná moc vyplnila Leninovo přání, které sdělil Gorkému. Jistě si vzpomínáte: 1905-1913!

Přinejmenším si uvědomte, že dvě ze tří pák, které posouvají svět ke komunismu, neslouží proletariátu a ani nemohou. Války nebyly vyvolány a vedeny ani III. internacionálou, ani Sovětským svazem, který tehdy ještě vůbec neexistoval. Také nemohly být vyvolány a vedeny skupinkami bolševiků, strádajících ve vyhnanství, jakkoli silně si ji přály. To je, myslím, nad slunce jasnější. A ještě méně pak mohla internacionála nebo Sovětský svaz dosáhnout té strašlivé akumulace kapitálu a národní i mezinárodní anarchie

kapitalistické produkce, té anarchie, která je schopna raději pálit kvanta potravin než je rozdat hladovým, tedy jednání, které tak malebnými slovy vylíčil Rathenau: „... dokázat, aby polovina světa vyráběla šmejd a druhá polovina jej musela kupovat“.

V důsledku toho si pak proletář jistě nemohl připsat k dobru geometrickou řadou postupující inflaci, krádež vytvořené nadhodnoty, „nefinančních“ peněžních úspor a trvalého poklesu kupní síly, což zákonitě vedlo k proletarizaci středních vrstev, tohoto skutečného nepřítele revoluce. ... Není to tedy proletariát, kdo ovládá páku války a páku hospodářství. Proletariát je sám tou třetí pákou, jedinou z nich viditelnou, která realizuje definitivní útok na baštu kapitalistického státu a dobývá ji. Samozřejmě jen tehdy, když mu ji „Oni“ k dobytí vydají!

KU: Znovu opakuji, že všechno co mi tady tak poeticky líčíte, má už své jméno, které bylo až do omrzení omíláno v našem rozhovoru, jenž nevede ke konci, totiž „vnitřní rozpor kapitalismu“. Když mi tedy tvrdíte, že existuje vůle a úsilí, které jsou proletariátu cizí, žádám vás, abyste je jmenoval aspoň v některých konkrétních případech.

RA: Budete spokojen s jediným z nich? Nuže, „Oni“ pro rusko-japonskou válku politicky izolovali cara a Spojené státy financovaly Japonsko, přesněji řečeno Jacob Schiff & Co., prostředník – a jaký! – Rothschildova domu, z něhož vyšel. Jeho moc byla dost veliká, že prosadil, aby v asijských koloniích žijící národy podporovaly vzestup japonské říše,

jejíž xenofobii nyní pociťuje Evropa. Právě z japonských zajateckých táborů přišli do Petrohradu nejlepší revoluční bojovníci, vyškolení revolucionářskými agenty, kteří přicestovali z Ameriky hned po té, co jim to umožnilo vstupní povolení, jež na Japonsku vymohli muži, kteří ho financovali. Rusko-japonská válka s organizovanou porážkou carských armád pak vyvolala revoluci roku 1905, která – i když nezdařená – přece jen brzy na to zvítězila, protože vytvořila politické předpoklady pro triumf roku 1917.

A ještě něco. Četl jste Trockého biografii? Vzpomínáte si na jeho první revolucionářské období? Ještě jako úplný mladíček žil po svém útěku ze Sibíře nějaký čas mezi emigranty v Londýně, Paříži a ve Švýcarsku: Lenin, Plechanov, Martov, ti všichni mu připadali jako upovídání začátečníci. A on se již při prvním rozkolu odvážil zůstat nezávislý, protože se chtěl stát arbitrem při sjednocení. V roce 1905 mu bylo pětadvacet let a sám se vrátil do Ruska bez strany a vlastní organizace. Četl jste také „nevyčištěné“ Stalinovy paměti z roku 1905 a zprávy Lunačarského, který přece nebyl žádným trockistou? Trockij stál na špici revoluce v Petrohradě, to je skutečnost, a jen on vyšel z revoluce s prestiží a lidovou oblibou. Ani Lenin, Martov nebo Plechanov nic takového nezískali a neudrželi.

Jak a proč vystoupil neznámý Trockij a získal si najednou autoritu a moc i nad nejstaršími a nejuznávanějšími revolucionáři? Zcela jednoduše – oženil se!... Nepřerušujte mě, prosím, vím o čem mluvím. Spolu s ním přišla do Ruska jeho žena, Sjedovová. Víte kdo to je? Dcera Životovského,

který byl tak těsně spjat s bankéřem Warburgem, podílníkem a příbuzným Jacoba Schiffa, tedy bankéře, který financoval Japonsko. Proto se Trockij tak rychle ocitl na nejvyšší příčce revolucionářského žebříčku, a tady máte současně klíč k jeho osobě.

Přeskočme teď do roku 1914. Za atentátem na rakouského následníka trůnu stál Trockij, a tento atentát vyvolal světovou válku. Opravdu byste si mohl myslet, že „atentát a válka byly pouhé náhody“, jak to pěkně řekl lord Melchett na jednom sionistickém kongresu? A teď ve světle této „nenáhody“ analyzujte vývoj války v Rusku. „Dosažení porážky“ je přece mistrovské dílo! Pomoc Spojenců carovi proti Německu byla regulována a dávkována přesně tak, aby umožnila spojeneckým diplomatům argumentovat neschopností a hloupostí Nikolaje II., které jsou příčinou jedné sebezničující ofenzívy za druhou. Množství ruských obětí této politiky bylo obrovské, ale zcela vedlejší.

Organizované ofenzívy vedly k revoluci. Když se takto psychologicky připravila půda a revoluce hrozila ze všech stran, prohlásil se za jediný záchranný prostředek vznik demokratické republiky. Republika delegátů, jak ji nazýval Lenin, znamenala zajištění beztrestnosti revolucionářům. Ale ještě něco tomu chybělo. Kerenskij musel připustit ještě jednu sebezničující ofenzívu a také to zařídil, čímž se demokratická revoluce zhroutil. A dále – Kerenskij musel provést a dovést totální předání státu komunistům a Trockij mohl nepozorovaně převzít celý státní aparát. Jaká to podivuhodná slepota, zvoláte! Ano, ale taková je skutečnost oné opěvované Říjnové

revoluce: bolševici převzali moc, kterou jim „Oni“ připravili a předali.

KU: Vy se opovažujete tvrdit, že Kerenskij byl Leninův komplic?

RA: Leninův? Kdepak, Trockého! A ještě přesněji „Jejich“!

KU: Absurdní...

RA: Je to tak těžké pochopit? Představte si, že by se vám jako špionovi nějaké mocnosti podařilo stát se velitelem pevnosti nepřítele. Opravdu byste nedokázal otevřít její brány útočníkům, k jejichž straně patříte a jíž sloužíte? Stal byste se v případě dobytí pevnosti vlastními lidmi poraženým, zajatcem? Jistěže ne každý by dokázal jako Kerenskij zůstat při útoku v pevnosti a případně zemřít, protože prostí vojáci, kteří nic nevědí o vysoké hře, by třeba nechtěli pochopit, že vaše uniforma nepřítele je jen maskou pro jeho oklamání. Věřte mi, že i bez mauzolea a pomníků vděčí komunismus Kerenskému za víc než Leninovi.

KU: Chcete tím naznačit, že se Kerenskij nechal dobrovolně a vědomě porazit?

RA: Ano, považuji to za jisté. Pochopte prosím, že jsem při tom všem osobně byl. Ale řeknu vám ještě víc: Víte, kdo financoval Říjnovou revoluci?

„Oni“ ji financovali prostřednictvím těch samých bankéřů, kteří podporovali penězi i politikou Japonsko a válku v roce 1905. Jacob Schiff a bratři Warburgové, to znamená velké bankovní konsorcium, jedno z pěti, které tvoří americkou Rezervní federální banku, banka Kuhn, Loeb & Co. za

podílnictví ještě dalších amerických a evropských bank, jako třeba Guggenheim, Hanauer, Breitung a Aschberg z NyaBank ve Stockholmu. Byl jsem „náhodou“ ve Stockholmu a zúčastnil jsem se převodu peněz. Než přišel Trockij, byl jsem mezi účastníky transakce jediný za revolucionářskou stranu. Ale Trockij nakonec přišel. Musím zdůraznit, že ho před tím spojenci vyhostili z Francie pro jeho činnost vedoucí k porážce, a že ho pak ti samí spojenci uvolnili, aby mohl pracovat k porážce teď již spojeneckého Ruska. Takovou moc někdo má. Nebo zase jen náhoda?

Kdo jiný by to dokázal! Jen ti samí, kteří zařídili, že Lenin mohl klidně projet napříč celým válčícím Německem. Když v Anglii také dokázali vytáhnout Trockého z lágru v Kanadě a zaříditi mu nerušený průchod všemi spojeneckými kontrolami až do Ruska, stejně tak dokázali další z „Nich“ – mezi nimi jmenovitě Rathenau – prosadit Leninův průjezd Německem. Stejný rukopis.

Kdybyste si jednou prostudoval dějiny revoluce a občanské války bez předsudků a se stejnou policejní pečlivostí a podezíravostí, jak to při nedostatku důkazních materiálů děláte v podružných věcech, našel byste snadno v celkovém průběhu událostí, stejně jako v jednotlivostech ba i v mnoha anekdotických rysech pěknou řádku šokujících „náhodností“.

KU: Dobrá, připusťme jako hypotézu, že to všechno není náhoda. Ale co z toho pro praktický výsledek?

RA: Ještě chvíli, prosím, nechte mě dokončit tu malou historii, později z ní oba dojdeme k závěru. Trockij byl od

svého příchodu do Petrohradu akceptován bez jakýchkoli Leninových výhrad.

Jak velmi dobře víte, měli Lenin a Trockij v období mezi oběma revolucemi hluboké názorové rozdíly. Ale všechno je rázem zapomenuto a Trockij je mistrem triumfu revoluce, ať se to Stalinovi líbí nebo ne. Proč asi? Toto tajemství opatrovala Leninova žena Krupská. Ta totiž věděla, kým Trockij skutečně je, a byla to také ona, kdo Lenina přesvědčil, aby Trockého akceptoval. Pokud by to neudělal, zůstal by dál zablokovaný ve Švýcarsku a to již pro něho byla dostatečně silná pohnutka. Stejně jasné bylo také jeho vědomí toho, čím Trockij revoluci pomohl. Lenin již tehdy věděl, že Trockij přinesl revoluci peníze a mohutnou internacionální pomoc. Zaplombovaný vagón přes Německo mu byl postačujícím důkazem „Jejich“ moci. Vždyť nahrazení celého levého revolučního křídla anarchistů, revolucionářů a socialistů bezvýznamnou bolševickou stranou, to bylo také dílo Trockého; ne železné nepoddajnosti Lenina. Však ne nadarmo je starý „Bund“ židovského proletariátu, z něhož vyšly všechny větve revoluce v Rusku a jimž dodal devadesát procent vůdců, tou opravdovou, skutečnou stranou Trockého „bezpartijních“. Přirozeně mám na mysli ne ten oficiální, veřejný „Bund“, ale tajný, který byl rozvětven do všech socialistických stran a pod jehož vedením stáli všichni jejich vůdcové.

KU: Kerenskij také?

RA: Ano, on také, a mimo to i vůdci některých nesocialistických stran, včetně buržoazních.

KU: Do jaké míry?

RA: Zapomněl jste snad již na roli zednářstva v oné první, buržoazně-demokratické fázi revoluce?

KU: Zednářstvo také poslouchalo „Bund“?

RA: Jenom jako nezbytný mezistupeň nad sebou, ale ve skutečnosti poslouchalo „Je“ neznámé...

KU: A to i přes vzednutou vlnu marxismu, která ohrožovala jejich výsady i životy?

RA: Ano, přes to všechno! Zednáři toto nebezpečí přirozeně neviděli. Přihlédněte k tomu, že téměř každý zednář ve své představivosti vidí, lépe řečeno domnívá se vidět víc, než ve skutečnosti existuje. Vžívá se do toho, co si přeje, aby bylo. Pro zednáře je prostě jejich přítomnost ve vládách a vedení buržoazních států důkazem politické moci jejich bratrstva.

Vezměte tedy v úvahu, že v té době byli ve vládách všech spojeneckých států až na nepatrné výjimky sami zednáři. To byl pro ně jistě dostatečně závažný argument. Navíc absolutně věřili tomu, že ruská revoluce vyústí v buržoazní republiku francouzského typu.

KU: Podle obrázku, který jste mi o Rusku v roce 1917 namaloval, by museli být tihle „Oni“ velice práskaní, aby se jim na této úrovni věřilo...

RA: To také byli a jsou! Zednáři neporozuměli první zřetelné lekci, totiž Velké francouzské revoluci, v níž sami hráli velevýznamnou roli a která i přesto většinu z nich pohltila. Na předním místě jejich velmistra vévodu Orleánského, lépe řečeno krále, který byl sám také zednář, a po nich

přišli na řadu girondisté, héberisté, jakobíni... a pokud to někteří přežili, tak jenom díky puči Napoleona Bonaparte v brumairu.

KU: Chcete tím říci, že zednáři jsou více méně určeni k smrti rukama revoluce, kterou sami připravují?

RA: Zcela správně... právě jste formuloval jednu z nejpřísněji tajených skutečností. Jak asi víte, i já jsem zednář. Povím vám tajemství, které se zednářům stále slibuje objasnit, ale které se neodhaluje ani 25. nebo 33., nejvyššímu stupni nějakého rituálu. Já to tajemství znám; samozřejmě ne proto, že jsem zednář, ale že mám blízko k „Oněm“.

KU: A to je...?

RA: Celé vzdělávání a formování zednářů spočívá v tom, naučit je vytvářet předpoklady pro revoluci a být jí bezvýhradně k dispozici – samozřejmě pod různými vytáčkami a záminkami, které se skrývají za jejich známou trojslovnou průpovídkou z Francouzské revoluce. A protože komunistická revoluce předpokládá likvidaci buržoazní třídy jako celku a fyzickou likvidaci každého jejího vůdce, je tím pravým tajemstvím likvidace zednářstva jako organizace a psychická sebevražda každého významnějšího zednáře.

Teď už tedy víte, jaké konce jsou zednářům vyhrazeny, k čemu slouží jejich mystéria, teatrální scény a „tajemství“ toho či onoho stupně různých rituálů – jenom k zamaskování a udržení skutečného tajemství. Budete-li mít k tomu příležitost, nenechte si při nějaké další vlně revoluce ujít pozorování gest zděšení, která se na tváři takového zednáře objeví v

okamžiku, kdy pochopí, že je mu určeno zemřít rukama „jeho“ revoluce. Jak bude kvílet a odvolávat se na své zásluhy o revoluci. To pro vás bude podívaná k umření – samozřejmě od smíchu...

KU: Popíráte tedy stále ještě vrozenou hloupost buržoazie?

RA: Popírám ji u buržoazie jako třídy, nikoli u jejích některých částí. Existence blázinců přece také ještě nedokazuje, že bláznovství je obecným jevem. A zednářství je takovým blázcem, ale na svobodě.

Dovolte, abych pokračoval. Jakmile revoluce zvítězila, následovalo převzetí moci. S tím se ovšem objevil první problém; mír, a s ním spojené první rozštěpení uvnitř strany, čímž se rozdělily síly koalice, která byla u moci. Nechci se zde šířit o boji, který byl sveden mezi přívrženci a odpůrci brestlitevského míru, protože je dostatečně znám. Chtěl bych jen poukázat na to, že už tam se začala rýsovat opozice, později zvaná trockistická. Byli tedy vyčleňováni ti, kteří měli být později likvidováni.

Každý z nich byl proti podepsání zmíněné dohody. Ta mírová smlouva byl omyl, nevědomá Leninova zrada na revoluci. Představte si pro lepší pochopení takovou situaci, že by bolševici seděli ve Versailles a později ve Společnosti národů, s Rudou armádou posílenou a vyzbrojenou Spojenci, která by byla usazena v Německu. Jak by to pak bylo snadné vyvolat německou revoluci a jak jinak by dnes vypadala mapa Evropy.

Jenže Lenin, opilý mocí a podporovaný Stalinem, který již moc také ochutnal, a následován národně-ruským křídlem strany, se prosadil silou. A tak se zrodil „socialismus v jedné zemi“, to znamená nacionální socialismus, který dnes ve Stalinovi dostupuje svého vrcholu. Přirozeně, že i zde byl boj, ale v takové formě a rozsahu, aby nezničil komunistický stát. To je pro opozici až dodnes platná zásada. Současně je to ovšem také příčina mnoha našich nezdarů a ztroskotání. Existoval jistě také divoký, i když pečlivě skrývaný boj o zachování naší spoluúčasti na moci. Trockij přes svá různá spojení zorganizoval atentát Kaplanové na Lenina a rovněž na jeho rozkaz zabil Blumkin Mirbacha. Pokus o státní převrat Spiridonovové a jejích sociál-revolucionářů byl podniknut ve shodě s Trockým. Její muž v této věci nebyl vůbec podezírán. Byl to totiž onen Rosenblum, litevský Žid, užívající jména O'Reilly a známý jako jeden z nejlepších agentů britské Intelligence Service. Důvod pro volbu Rosenbluma jako hlavního exponenta spočíval v tom, že protistraně byl znám jenom jako anglický agent a že by v případě selhání plánu byla kladena odpovědnost za atentáty a komploty Anglii a ne Trockému. Tak to tedy bylo.

Občanská válka nám dovolila opustit teroristické metody, protože nabídla možnost vzít do svých rukou skutečnou státní moc od chvíle, kdy se Trockij stal organizátorem a vůdcem Rudé armády. Sovětská vojska, která dosud ustavičně ustupovala před bílými a dovolila nakonec nechat zmenšit sovětské území na oblast přibližně bývalého moskevského velkoknížectví, ta samá vojska šla najednou jako zázrakem od

vítězství k vítězství. Čím to asi bylo? Náhodou nebo zázrakem? Řeknu vám to: Jakmile Trockij jednou převzal Rudou armádu, měl tím v ruce potřebnou sílu k uchopení moci. Vítězstvími bude stoupat jeho prestiž a moc, a proto „mohou“ být bílí poraženi, protože jich už není třeba. Věříte opravdu oficiální historii, která všechna ta zázračná vítězství připisuje nevalné, špatně vyzbrojené a nedisciplinované Rudé armádě?

KU: A komu tedy...

RA: Z devadesáti procent jistě „Jim“. Nesmíte zapomínat, že bílí svým způsobem byli „demokratičtí“, že v jejich řadách stáli menševici a zbytky starých liberálních stran. Mezi těmito lidmi měli „Oni“ ve svých službách neustále své pracovníky, vědomé i bezděčné. Když Trockij převzal Rudou armádu, dostali tito lidé v řadách bílých rozkaz systematicky zrazovat se slibem, že se takto budou moci více či méně podílet na sovětské vládě. Majskij byl jeden z nich a současně jeden z mála takových zrádců, kterým byl tento příslib skutečně splněn – ovšem jen proto, že dokázal přesvědčit Stalina o své věrnosti. Když si sečtete současné působení těchto sabotáží s postupným omezováním zahraniční pomoci bílým generálům, kteří byli navíc skoro všichni idioti, není divu, že je pak stíhala jedna porážka za druhou.

A konečně, pak také přijal prezident Wilson do svých pověstných čtrnácti bodů bod 6, který znamenal konec všem dalším pokusům bílých o akce proti Sovětskému svazu. Během občanské války se začalo na Trockého pohlížet jako na Leninova nástupce, o kterém není pochyb, a starý zaslou-

žilý revolucionář mohl klidně zemřít ve své slávě. Pokud ještě ušel střelám Kaplanové, neušel již skryté euthanasii, která byla proti němu použita.

KU: Trockij připravil Lenina o život? Ale to bude zlatý hřeb vašeho procesu! Byl to Levin, kdo jej ošetřoval?

RA: Trockij? Možná do toho také zasahoval, nevím, ale že o tom všem věděl, je jisté. Tedy budiž, technické provedení, vedlejší záležitosti – kdo ví? „Oni“ mají přece tolik kanálů a cestiček, jak se dostat ke svému cíli...

KU: Rafinované zavraždění Lenina je událost prvního řádu, která musí být přednesena v nejbližším procesu... Co myslíte, Rakovský, připadá vám jeho původce jako nepodstatný detail? Přirozeně, kdybyste v této věci zklamal...

RA: Neradil bych vám to dělat, nedotýkejte se té věci, je totiž nebezpečná i pro samotného Stalina. Vy si se svou propagandou můžete sice dělat co chcete, ale „Oni“ mají také svou propagandu a navíc velmi silný důvodový důkaz, kterým vám Levina či kohokoli jiného rozdrtí. Známá právníká otázka „cui prodest?“ označí Stalina za Leninova vraha.

KU: Co tím chcete říci?

RA: Je to klasická, neomylná zásada, kterou se zjišťují pachatelé, a po našem zní „vypátrat, komu vražda prospěla“. A v Leninově případě byl tím, komu jeho smrt přišla vhod, váš šéf, Stalin. Myslete na to a raději už nedělejte podobné poznámky, které mě ruší a nedovolují mi dobrat se konce.

Je veřejným tajemstvím, že když se tehdy Trockij nestal Leninovým nástupcem, nezapříčinila to žádná lidská síla.

Souhrn moci v Trockého rukou byl tehdy větší, než jakou ke svému prosazení potřeboval. Už jsme měli prakticky i rozsudek smrti nad Stalinem, který Krupská vyrvala svému muži. Tento Leninův dopis by v Trockého diktátorské ruce postačoval k likvidaci vašeho nynějšího šéfa, Stalina. Ale hloupá náhoda – víte, jak to někdy bývá – zkřížila všechny naše plány. Trockij onemocněl opět svou chronickou chorobou, která jej občas přepadala, právě v tom rozhodujícím okamžiku kdy zemřel Lenin a byl pak ještě několik měsíců neschopen jakékoli činnosti.

Toto je snad jediná nevýhoda proti jinak samým přednostem, které má koncentrace všeho na jedinou osobu. Je přirozené, že Trockij, který byl na provedení své úlohy průběžně připravován, nemohl tak náhle improvizovat. Žádný z nás, ani Zinovjev nebo Kameněv, neměli takovou průpravu ani neměli ruce na potřebných pákách, což by ostatně žárlivý Trockij nikdy nepřipustil. Když jsme tedy stáli před faktem Leninovy smrti, která vskrytu vyvolala horečnou činnost, rychle jsme pochopili, že nás v Ústředním výboru potká porážka. Museli jsme tedy přijmout jiné řešení, které bych formuloval asi takto: Připojit se k Stalinovi, být stalinističtější než Stalin, přehánět, zkrátka sabotovat. Zbytek již znáte – latentní podzemní boje a soustavné podkopávání Stalina, který se však ukázal jako bezkonkurenční génius policejní práce.

A ještě něco: Stalin, možná že ze svého nacionalistického aktivismu, akcentoval svoje ruství a soustředil kolem sebe celou vrstvu nacionálních komunistů, kterou jsme jako

představitelé internacionálního komunismu chtěli a museli vyhladit. Stalin postavil internacionálu do služeb Sovětského svazu, a protože Sovětský svaz slouží jen jemu, postavil ji tedy do vlastních služeb.

Kdybychom hledali nějakou historickou paralelu, museli bychom poukázat na bonapartismus, ovšem kdybychom hledali osobu, srovnatelnou se Stalinem, pak by to bylo marné. Nebo řečeno jinak, osobnost s ním srovnatelnou bychom v historii našli, ale museli bychom do ní zahrnout dva muže: Napoleona a Fouché. U toho prvního bychom pak navíc ještě museli vypustit druhou polovinu jeho života, spojenou s nepodstatnostmi jako jsou uniformy, vojenská hierarchie, císařská koruna, tedy s věcmi, které zřejmě Stalina nelákají, a vzali bychom si z Napoleona jen to podstatné: Zaškrcení revoluce, které nesloužil, nýbrž si jí posloužil, dále srovnání staroruského imperialismu s galským, vytvoření nové aristokracie, a rozdíl by pak byl snad už jen ve vojenské oblasti, kde Stalin žádného vítězství nedosáhl, ale dokonale si to vynahradil v byrokraticko-policejní rovině...

KU: To by stačilo, Rakovský, nejste tady proto, abyste dělal trockistickou propagandu. Přejděte už konečně ke konkrétnímu.

RA: Přirozeně že k tomu dojdu. Ale jak jinak bychom docílili, abyste si udělal správný pojem o „Oněch“, s kterými musíte v onom konkrétním počítat? Na tomto mi záleží víc, než na tom, zda u vás takříkajíc pohořím...

KU: Pak to ale zkraťte, jak je to jen možné!

RA: Naše ztroskotání, které bylo rok od roku viditelnější, zahrnuje také skutečnost, že nedosáhlo svého cíle nic z toho, co „Oni“ v poválečném období udělali pro zahájení nového útoku revoluce. Versailleská dohoda, která byla pro politiky a národohospodáře tak nevysvětlitelná, protože nikdo netušil její skutečné zaměření, byla především předpokladem pro revoluci.

KU: Naprosto kuriózní teorie! Jak ji chcete doložit?

RA: Reparace a hospodářská omezení vůči Německu ve skutečnosti nevyžadovaly zájmy žádného ze států, přítomných ve Versailles. Absurdnost výpočtů těchto reparací a podobných sankcí byla tak očividná, že je kritizovali dokonce i nejvýznamnější národohospodáři vítězných států. Například jenom Francie požadovala jako reparaci sumu, která byla vyšší než její celkový národní majetek, jakoby celá Francie byla německým útokem proměněna v Saharu. Ještě horší byla nesmyslná smlouva, na jejímž základě se Německu ukládalo zaplatit mnohem víc, než bylo kdy schopno, i kdyby se celé Německo vyprodalo jak se říká nastojato a ještě odevzdávalo veškerý výtěžek práce svého obyvatelstva. Nakonec se dospělo k závěru, že byl Výmarské republice vnucen fantastický dumping pro splácení reparačních závazků. Co takový dumping v praxi znamenal? Spotřebu pod existenční hranicí, hlad v Německu a tomu odpovídající míra zastavování práce v zemích dovozců německého zboží. A když se pak již nedováželo, následovala obrovská nezaměstnanost v Německu a hlad i nepokoje v té či oné části Evropy. Takové byly

první následky Versailles. Byly tedy Versailleská dohoda a Společnost národů revoluční nebo ne?

Dělalo se dokonce ještě víc. Byl podniknut pokus prosadit reglementaci pracovních výkonů na mezinárodní úrovni, což v podstatě znamenalo vnútit nesmyslnou anarchii, v níž by byly bezvýznamné ohledy na přiměřenost jednotlivých národních ekonomik podle jejich specifických klimatických a jiných podmínek, surovinového bohatství a dokonce i stupně technické vyspělosti pracovníků. Před tím vyrovnávání jednotlivých ekonomik spočívalo přirozeně na závislosti k daným nerovnostem půdního fondu, surovin a klimatu v tom, že země v těchto kritériích chudší musely víc a lépe pracovat. Tedy jenom tím, že uměly lépe využít pracovní potenciál, mohly by a dokázaly vyrovnat handicap chudší půdy, nepříznivějšího klimatu, průmyslových možností a podobně.

Nechci se již o tom příliš rozšiřovat, jak jste si přál, ale ještě snad tolik, že Společností národů uložená reglementace práce, jež se odvolávala na abstraktní princip rovnosti denních pracovních výkonů, znamenala ve skutečnosti – v podmínkách nezměněného kapitalistického produkčního a směnného systému – prakticky vnučení ekonomické nerovnosti. Znamenala znevážení skutečného smyslu práce, totiž postačující produkce. Okamžitým důsledkem toho všeho byla nedostačující výroba, projevující se na jedné straně obrovskými importy ze surovinově bohatých, nasycených zemí, které byly placeny zlatem tak dlouho, dokud Evropa nějaké zlato měla, a na druhé straně zdánlivým rozkvětem v USA, které svou obrov-

skou produkci směňovaly za zlato a zlatem kryté devizy, v nichž doslova tonuly.

Jako každou anarchii produkce – a takovou jako tehdy ještě nikdy před tím svět nezažil – pak finance (tj. „Oni“) náležitě vykořisťovaly pod záminkou, že tyto potíže lze vyléčit jen ještě větší anarchií, totiž inflací „úředních“, státních peněz, a především stokrát větší inflací jejich vlastních peněz, úvěrových, tedy falešných. Jistě si pamatujete na postupné znehodnocování měn všech národů, na německou devaluaci, americkou krizi a na její znamenité účinky! Rekordní nezaměstnanost, více než třicet milionů lidí bez práce jenom v Evropě a USA, to už byly znamenité účinky! Teď už věříte, že Versailleská dohoda a Společnost národů byly předpokladem revoluce?

KU: To všechno se mohlo stát, aniž by to bylo zamýšleno. Můžete mi vysvětlit, proč ustoupili od dalšího rozvíjení revoluce a komunismu a ještě k tomu vytvořili frontu fašismu, který v Itálii a v Evropě triumfuje? Co odpovíte na tohle?

RA: Kdyby se nebral zřetel na existenci a cíl „Oněch“, měl byste plnou pravdu. Ale jejich existence a zaměření se nesmí přehlížet, stejně tak jako skutečnost, že Stalin drží moc v Sovětském svazu.

KU: Mezi tím nevidím žádnou souvislost...

RA: Protože ji nechcete vidět! Důkazy a důvody jsou k dispozici. Ještě jednou opakují: Stalin je pro nás bonapartista, žádný komunista!

KU: Ale podstatou fašismu je antikomunismus, je tedy nejen proti stalinskému, ale i proti trockistickému komunismu. A když je moc „Oněch“ tak veliká, proč potom fašismus nezastavili?

RA: Protože to byli právě „Oni“, kdo nechali Hitlera triumfovát.

KU: Tak teď jste překonal všechny rekordy absurdity...

RA: Při nedostatku schopnosti poznání často absurdní a podivuhodné splývá. Poslechněte si tohle:

Už jsem vám přiznal ztroskotání naší opozice. I „Oni“ nakonec uznali, že Stalina nelze svrhnout státním převratem a jejich historické zkušenosti jim nadiktovaly jiné řešení – udělat se Stalinem totéž, co kdysi s carem. Vystala však obtíž, která se zdála být nepřekonatelná. V Evropě nebyla země, která by takovou invazi mohla provést. Žádná z nich neměla buď odpovídající geografickou polohu nebo postačující armádu ke vpádu do Sovětského svazu s nadějí na úspěch. A protože vhodný nepřítel nebyl po ruce, museli si ho „Oni“ vytvořit. Pak už byl další výběr jednoduchý. Jenom Německo bylo za jistých okolností schopno vzhledem k poloze i lidskému potenciálu vpádu do Sovětského svazu a přivození Stalinovy porážky. Ale sám víte, že tehdejší Výmarská republika nebyla schopna vůbec nikoho napadnout, spíše naopak! Jenže na hladovém nebi Německa již začala blikat Hitlerova hvězda a něčí prozíravé oči se na ni zaměřily. Celý svět náhle začal obdivovat jeho fulminantní vzestup. Nechci tím tvrdit, že to úplně všechno bylo jen naše

dílo, protože revolučně komunistické hospodářství z Versailles k němu samo přivádělo masy Němců. I když nebyly přímo směřovány k tomu, aby přivodily Hitlerovo vítězství, předpoklady které pro Německo Versailles vytvořily – tj. proletarizace, hlad a nezaměstnanost – by měly za přímý následek triumf komunistické revoluce v Německu. Protože však byl tento plán zmařen Stalinovým vedením Sovětského svazu, a aby nakonec nebylo Německo přenecháno novému Bonapartovi, zmírnil Dawesův a Yongův plán předpoklady revoluce v Německu v naději, že by v Sovětském svazu mohla zvítězit opozice.

Když se to nestalo, nechala se v Německu volná ruka následkům předpokladů, vytvořených ve Versailles. Hospodářský determinismus v Německu pak jeho proletariátu vnutil revoluci. Protože byla Stalinovou vinou překažena internacionálně-socialistická revoluce, vrhl se německý proletariát s nadějí na revoluci nacionálně-socialistickou. To bylo dialektické faktum.

Ale i přes všechny tyto vytvořené předpoklady a oprávnění by nacionálně-socialistická revoluce nemohla zvítězit. Něco jí k tomu ještě chybělo. Bylo nezbytné, aby na základě pokynů trockistů a socialistů došlo k rozštěpení mas, které měly v Německu bdělé a neporušené třídní sebevědomí. A do toho jsme my již zasáhli.

Nicméně bylo zde zapotřebí ještě něčeho. V roce 1929, když nacionálně-socialistická strana trpěla krizí růstu a její finanční prostředky došly, vyslali „Oni“ svého emisara. Znáám dokonce i jeho jméno, byl to Warburg. V přímém jednání s

Hitlerem se dohodl na financování jeho nacionálně-socialistické strany, a Hitler dostal pár milionů dolarů, které poslal Wallstreet i milion marek od Schachta. Udržování SA, SS i financování dalších voleb, které vynesly Hitlera k moci, se tedy uskutečnilo za dolary a marky, které poslali „Oni“...

KU: ... kteří podle vás usilují o naprostý komunismus a přitom vyzbrojí zrovna Hitlera, který přísahal, že vyhladí první komunistický stát. Kdybych tomu měl věřit, pak by byla „logika“ finančníků všelijaká...

RA: Již zase zapomínáte na Stalinův bonapartismus. Vzpomeňte si, že proti Napoleonovi, tomu škrtiči revoluce, byli Ludvík XVIII., Wellington, Metternich, ba dokonce autokratický car objektivně – revolucionáři. To je nejlepší poučení o Stalinovi. Vy budete jistě znát nazpaměť jeho tezi o chování kolonií vůči imperialistickým mocnostem. Podle ní jsou přece afghánský emír a egyptský král Faruk objektivně komunisté, protože bojují proti britskému majestátu. Proč by tedy nemohl být Hitler se svým bojem proti autokratickému caru Kobovi I. objektivně komunistou?

A konečně přímo k věci! Máte zde Hitlera s neustále rostoucí silou, který rozpíná svou Třetí říši a hledí k ní přivtělit co nejvíce území, a to tak dlouho, než bude mít dostatečnou sílu k napadení a definitivnímu svržení Stalina. Nevidíte tu všeobecnou poddajnost a krotkost nedávných vlků z Versailles, jejichž protesty se najednou omezují na tichounké reptání? Je to snad také pouhá náhoda? Hitler vtrhne do Sovětského svazu, a tak jako nám roku 1917 porážka cara

posloužila k jeho odklizení, stejně nám poslouží porážka Stalina k jeho odstranění a nahrazení. A hodina revoluce znovu udeří! Vždyť demokratické národy, které jsou nyní tak uspané, pocítí ihned všeobecné změny, jakmile se Trockij chopí moci jako tenkrát v občanské válce. Kdyby mělo dojít k napadení Hitlera Západem, sami jeho generálové se zdvihnou a zlikvidují ho. ... Jedná tedy Hitler komunisticky nebo ne?

KU: Nevěřím ani na pohádky, ani na zázraky.

RA: Jestliže nechcete či nedokážete uvěřit, že „Oni“ jsou schopni toho, co již ve skutečnosti udělali, pak se připravte na to, že zažijete Hitlerův vpád do Sovětského svazu a Stalinův konec ještě během necelého roku. Pokud to všechno považujete za zázrak nebo náhodu, bojte se již teď toho co zažijete a vytrpíte. Ale nevěřím, že byste opravdu nebyl schopen akceptovat to, co jsem vám říkal, a že to přestanete považovat za pouhou hypotézu.

KU: Dobrá, zůstaňme u hypotéz. Co byste navrhoval?

RA: My teď útok na Sovětský svaz nechceme, protože Stalinův pád by znamenal zhroucení komunismu, který, i když je sám o sobě jen formální, nám přesto připadá ucházející, protože jsme přesvědčeni, že se nám jej jednou podaří přeměnit na pravý komunismus. Věřím, že jsem vám podal přesnou analýzu současného okamžiku.

KU: Výbornou. A řešení?

RA: Především se musíme postarat, aby zmizelo nebezpečí Hitlerova útoku na Sovětský svaz...

KU: ... když to byli „Oni“, jak jste mě ujišťoval, kteří z něho udělali „vůdce“, musejí mít nad ním takovou moc, aby je poslouchal...

RA: Protože jsem se asi ve spěchu nevyjádřil dost jasně, nerozuměl jste mi. Jistě souhlasí, že ho „Oni“ financovali, ale neodhalili mu ani svou existenci, ani své cíle. Jejich vyslanec Warburg se mu představil falešným jménem a nezdá se, že by Hitlerovi prozradil svoji rasovou příslušnost. Samozřejmě, že také nemluvil pravdu o „Těch“, které zastupoval. Řekl prostě Hitlerovi, že byl vyslán finanční skupinou Wall Streetu, která má zájem na podpoře nacionálně-socialistického hnutí jako na hrozbě proti Francii, jejíž vláda svou finanční politikou podněcuje v USA hospodářskou krizi.

KU: A Hitler tomu věřil?

RA: To nevíme. Nám také nezáleželo na tom, aby tomu zdůvodnění věřil. Naším cílem bylo aby triumfoval, aniž by mu za naši pomoc byly kladeny nějaké podmínky. Náš skutečný cíl bylo vyprovokování války, a Hitler znamená válku, chápete?

KU: Tomu rozumím. Potom ale nevidím jiný prostředek jak ho zadržet, než nějaký spolek Sovětského svazu s demokratickými státy, který by dokázal Hitlera zastrašit. Věřím, že není dost silný na to, aby se mohl současně obrátit vojensky proti všem státům světa, ale je jistě víc než dost silný, aby dokázal likvidovat jeden po druhém.

RA: Nepřipadá vám to jako příliš jednoduché, neřku-li kontrarevoluční řešení?

KU: Proč, jestliže se tím vyhneme válce proti Sovětskému svazu?

RA: Víte co, rozdělte si ten svůj výrok na dvě části. „Vyhnout se válce“, není to čistě kontrarevoluční? Každý správný komunista si podle svého idolu Lenina a ostatních velkých revolučních stratégů musí válku přát. Nic neurychluje vítězství revoluce tak, jako právě válka! To je přece marxistickoleninské dogma, ke kterému se známe. Tedy, tento stalinský nacionální komunismus je skutečně schopen zkalit a zatemnit rozum i toho nejčistšího komunisty takovým způsobem, že už pak není schopen rozpoznat úchylku, jíž Stalin propadl, totiž podřízení revoluce národu namísto správného podřízení národa revoluci.

KU: Nenávist vůči Stalinovi vás zaslepuje a zaplétá do protimluvů. Neshodli jsme se snad v názoru, že by útok proti Sovětskému svazu byl nežádoucí?

RA: A proč by válka musela být nutně vedena proti Sovětskému svazu?

KU: Který jiný stát by mohl Hitlera napadnout? Je přece zcela jasné, že jeho útok bude veden právě proti Sovětskému svazu, jak jste tady sám prohlásil. Jaké byste pro to chtěl další důkazy?

RA: Jestliže tomu tedy vy a především lidé v Kremlu tak pevně a bezvýhradně věříte, proč jste potom vyprovokovali občanskou válku ve Španělsku? Neříkejte mi, prosím vás, že se to stalo z revolucionářských důvodů. Stalin je naprosto neschopen uskutečnit nějakou marxistickou teorii. I kdyby v

tomto případě existoval nějaký revoluční důvod, jistě nebylo korektní vyplývat tolik vynikajících internacionálních sil, a ještě k tomu ve Španělsku. Je to stát, který leží daleko od Sovětského svazu a žádný strategický důvod nemůže ospravedlnit promarnění takového potenciálu.

Teď ale vážně: Z určitého hlediska byla revoluce a válka ve Španělsku správná. Je to důležitý strategický prostor, v němž se kříží zájmy kapitalistických mocností. Čili uznávám, že to bylo teoreticky správné, protože válkou ve Španělsku se mohla vyprovokovat válka jiná, ale v praxi je tomu jinak. Už jste sám viděl, že válka mezi demokratickým a fašistickým kapitalismem nevypukne. A teď vám něco řeknu: Jestliže se Stalin považuje za schopného sám od sebe vytvořit motiv, který by dokázal vyprovokovat válku mezi kapitalistickými státy, proč by nemohl aspoň teoreticky připustit, že toho jsou schopni také jiní?

KU: Jestliže toto vezmeme jako předpoklad, můžeme přejít k hypotéze.

RA: Tak to tedy máme další bod, v němž jsme zajedno. Za prvé tedy, že by neměla být žádná válka proti Sovětskému svazu, a za druhé, že se musí vyvolat mezi buržoazními státy.

KU: Plně souhlasím. Říkáte to však jako své osobní mínění, nebo jako názor „Oněch“?

RA: Jako své vlastní mínění. Nemám od „Nich“ ani pověření, ani žádný kontakt na „Ně“, ale mohu vás seriózně ujistit, že jsou v tomto případě s Kremlem zajedno.

KU: Chápete, že je důležité tohle předem stanovit, protože jde o hlavní věc. Přesto bych rád věděl, odkud berete jistotu, že s tím „Oni“ souhlasí?

RA: Kdybych měl dost času vylíčit celý jejich plán, znal byste také důvody, pro které souhlasí. Ale bude stačit, když se dnes zmíním jen o třech.

KU: Které to jsou?

RA: Jedním z nich je, jak jsem se již zmínil, že Hitler, tento nevzdělaný a v podstatě jednoduchý člověk, vytvořil z pouhé intuice – a dokonce proti technokratické opozici Schachtově – nanejvýš nebezpečný hospodářský systém. Jako analfabet v každé národohospodářské teorii vyřadil internacionální i privátní finance, tak jako jsme to udělali v Sovětském svazu. To znamená, že sám na sebe strhl privilegium dělání peněz, a sice nikoli jen fyzických, ale také peněz finančních. Jinými slovy to znamená, že se zmocnil intaktního mechanismu na produkování falešných peněz a nechává je běžet jenom pro stát. Tím nás překonal, protože my jsme zmíněné peníze v Rusku potlačili, ale nahradili jsme je pouze hrubým aparátem, zvaným státní kapitalismus. To bylo drahé vítězství pro nezbytnou předrevoluční demagogii.

Osud dokonce Hitlerovi nadržoval. Neměl skoro žádné peníze a tak nemohl propadnout pokušení udělat je základem měny. A protože jako jedinou jistinou pro své peníze disponoval pouze technickým nadáním a mohutnou pracovní silou Němců, stala se technika a práce jeho pokladnicí, tedy něčím tak příznačně kontrarevolučním, že jimi mohl – jak sám víte –

jako kouzelným proutkem zdolat nezaměstnanost více než sedmi milionů techniků a dělníků.

KU: Urychlením zbrojení...

RA: Ani zdání! Když k tomu Hitler dospěl v protikladu ke všem buržoazním státům, které ho obklopovaly, byl by bez válečného nebezpečí schopen svůj systém přeměnit na mírovou produkci. Dovedete si představit, co by takový systém znamenal, kdyby jím nakazil nějaký počet dalších států, které by vytvořily nezávislý, uzavřený hospodářský kruh? Kupříkladu něco asi jako britský Commonwealth? ... A představte si, že by fungoval na svůj kontrarevoluční způsob! To nebezpečí nehrozí – zatím ještě ne! –, protože jsme měli štěstí v tom, že Hitler svůj systém nepostavil na předchozí teorii, ale čistě empiricky, a navíc jej hospodářsky neformuloval. To znamená, že neprošel žádným deduktivním procesem. O jeho systému neexistuje žádná národohospodářská teorie, žádné učení. Ale nebezpečí je latentní; každým okamžikem se může cestou indukce jeho formule někde objevit. A to je mnohem důležitější, než celý ten tyjáter a krutosti nacionálního socialismu.

Naše propaganda také raději věc nenapadá, protože z polemických kontroverzí by mohla vyrůst formulace a systematizace kontrarevolučního národohospodářského učení. Tady je jenom jediná záchrana: Válka!

KU: Druhý motiv?

RA: Že zvítězil thermidor ruské revoluce, stalo se jen díky předchozí existenci ruského nacionalismu.

Bez takového nacionalismu by byl bonapartismus nemožný. A když se to stalo v Rusku, kde byl nacionalismus jen embryonální, ztělesněný v osobě cara, jakou překážku pak musí marxismus najít v rozvinutém nacionalismu západní Evropy!

Marx zjevně propadl omylu ve věci odhadu místa revolučního vítězství. Marxismus zvítězil nikoli v nejprůmyslovějších zemích, ale v Rusku, které nemělo téměř žádný proletariát. Naše zdejší vítězství je možno, kromě jiných příčin, připsat skutečnosti, že v Rusku neexistoval žádný skutečný nacionalismus, zatímco u ostatních evropských národů stál na vysokém stupni rozvoje. Vidíte, v jak neobyčejně ohromnou moc se změnil ve fašismu a jak nakažlivě působí? Jistě chápete, že právě toho Stalin využívá, a jak se nám právě z těchto důvodů vyplácí v Evropě válka k zaškracení nacionalismu!

KU: Takže jste, Rakovský, udal úhrnem jeden hospodářský a jeden politický důvod. Jaký je ten třetí?

RA: To je snadné uhodnout. Máme ještě důvod náboženský. Bez poražení toho, co ještě v křesťanstvu žije, je nemožné dosáhnout vítězství komunismu. Příběh je výmluvný – revoluci to stálo šestnáct století, než dosáhla prvního dílčího úspěchu tím, že vyvolala rozštěpení křesťanství. Ve skutečnosti je právě křesťanství naším jediným nepřítelem, protože všechno hospodářské a politické v občanských národech je jenom jeho důsledek. Křesťanství, které potvrzuje individuum, je schopno udusit i světlo neutrálního, laického nebo ateistického státu, jak to zažíváme zde v Rusku.

Přiznáváme Stalinovi, že na náboženském poli není bonapartista. Také my bychom nedokázali v této věci dělat víc nebo jinak než on. Jen si představte tu katastrofu, kdyby se Stalin odvážil – jako Napoleon – překročit Rubikon křesťanství. Pak by se jeho národní socialismus a kontrarevoluční působnost ztisícinásobila.

A především, pak by nepřekonatelnost rozporu zne-
možnila každé srozumění mezi Stalinem a námi, které je
vbrzku objektivně možné – podobné srozumění, jaké už
bezmála začíná mezi námi dvěma, jak asi sám uznáte.

KU: Podle mého názoru jste skutečně dobře vystihl ony tři
základní body, kterými se může vyznačovat linie plánu, to
vám pro tuto chvíli přiznávám. Ale mám jednotlivé vnitřní
výhrady v tom, co jste uvedl ohledně lidí, organizací a
skutečností. Nicméně i toto nechme zatím stranou a raději mi
vyložte generální linii svého osobního plánu.

RA: Ano, teď už přišla správná chvíle. Mám jenom jedinou
výhradu: Mluvím na svou vlastní odpovědnost a rovněž
přebírám na sebe i odpovědnost za výklad předchozích tří
bodů jako myšlenek „Oněch“. Rovněž připouštím, že mohou
mít v dílčích aspektech i zcela jiné plány pro uskutečnění tří
účelových bodů než takové, jaké vám řeknu. Berte to, prosím,
v úvahu.

KU: To udělám. Mluvte.

RA: Řeknu to zcela stručně. Protože před německou vojen-
skou mocí již nestojí tentýž cíl, pro který byla vytvořena –
totiž zjednat nám, opozici, v Rusku moc –, musíme dosáhnout

přemístění fronty, tedy obrácení Hitlerova útoku z východu na západ.

KU: To je znamenité! Máte ale také vymyšlen plán pro praktické uskutečnění?

RA: Měl jsem k tomu dost času i tady na Lubjance, a hodně jsem o věci přemýšlel. Podívejte se: Když to bylo zpočátku tak obtížné, najít nějaký styčný bod mezi námi dvěma a nakonec se to odehrálo zcela přirozeně, pak se náš problém omezuje na nalezení něčeho, v čem jsou i Stalin a Hitler zajedno.

KU: Ano, ale připustil jste, že už jen to je problém...

RA: Ale nikoli neřešitelný. Ve skutečnosti nejsou neřešitelné problémy; jsou jenom takové, které v sobě zahrnují dialektický rozpor. Hitler a Stalin mohou být zajedno, protože při všech rozdílnostech jsou jejich kořeny identické. Hitler může být třeba až patologicky přecitlivělý člověk a Stalin v tomto ohledu může být normální, ale oba jsou egoisté. Žádný z nich není idealista, a proto jsou oba bonapartisté, to znamená klasičtí imperialisté. A protože je tomu tak, dá se snadno dosáhnout jejich srozumění. Proč také ne, když to bylo možné dokonce i mezi carevnou a pruským králem?

KU: Rakovský, vy jste nepolepšitelný...

RA: Neuhodnete to? Tak dobrá, dávejte pozor! Když Polsko bylo příčinou toho, že se shodli a srozuměli Kateřina II. Veliká s Bedřichem II. – oba dva mimochodem velké vzory nynějšího „cara“ v Rusku a „panovníka“ v Německu – proč by nemohlo být Polsko znovu příčinou dohody pro dorozu-

mění Hitlera se Stalinem? Historická linie od carů k bolševismu, a od monarchů k nacionálním socialistům, právě tak jako osobní vlastnosti Hitlera a Stalina, to všechno by se mohlo sejít v Polsku.

Je to právě tak naše linie jako i „Oněch“ – ostatně Poláci jsou křesťanský národ. A je tu ještě další přitěžující okolnost: Jsou katolický národ!

KU: Myslíte, že se v tomto třetím bodě shodnou...?

RA: Když je stejná vůle, je možná i dohoda.

KU: Mezi Hitlerem a Stalinem? Bláznovství! Nemožné!

RA: V politice neexistuje nic bláznivého, ani nemožného!

KU: Přijměme to tedy, ale jen jako hypotézu: Hitler a Stalin napadnou Polsko...

RA: Smím vás přerušit? Jejich útok může pouze nastolit alternativu: „válka nebo mír“ – to musíte dodat.

KU: Ano, ale co to bude?

RA: Považujete snad Anglii a Francii se svými armádami a letectvem za schopné napadnout Hitlera i Stalina, když budou oba držet spolu?

KU: Skutečně, to by bylo skoro nemožné, kdyby ovšem nebylo Ameriky...

RA: Nechte okamžik Spojené státy mimo hru. Říkáte tedy, že Hitlerův a Stalinův útok nevyvolá žádnou válku v Evropě?

KU: To je logické, opravdu to nevypadá příliš pravděpodobně!

RA: V takovém případě by byl útok na Polsko téměř beze smyslu. Nevedl by k vzájemnému zničení buržoazních států a Hitlerova hrozba Sovětskému svazu, která byla dosud spíše teoretická, by trvala i po rozdělení Polska. Německo i Sovětský svaz by se rozdělením Polska zdánlivě stejnou měrou posílily. Prakticky však jenom Hitler, protože Sovětský svaz ke svému posílení nepotřebuje ani suroviny, ani území, kdežto Německo ano!

KU: To je správný pohled. Zdá se tedy, že žádné řešení není...

RA: Ale ano, řešení existuje.

KU: Jaké...?

RA: Že demokracie agresora napadnou i nenapadnou.

KU: Tak teď jste pořádně ujel...! Napadnout a nenapadnout současně je přece naprosto nemožné...

RA: Myslíte? Jen klid! Nebyly by snad oba státy útočníky na Polsko? Jsme přece oba zajedno v tom, že k útoku dojde jen tehdy, jestliže jej podniknou obě strany, a co je potom nemožného na tom, aby demokracie napadly jen jednu z nich?

KU: Pořád ještě přesně nevím, co tím chcete říci...

RA: Jen to, že demokracie vyhlásí válku jenom jednomu z útočníků, tedy Hitlerovi.

KU: To je jen taková laciná hypotéza.

RA: Hypotéza ano, ale v žádném případě laciná. Každý stát, který musí bojovat proti koalici nepřátelských zemí, má jako strategický cíl jejich roztržení, aby pak mohl jednu po druhé

porazit. To je tak známá a rozumná zásada, že se vůbec nemusí dokazovat. Budete tedy se mnou souhlasit, že by nebylo chybné chopit se této příležitosti. A protože v takovém případě by se Stalin útokem demokracií na Hitlera necítil ohrožen a nepřidal by se k němu, klade se otázka: Není to jediná správná cesta?

Francie a Anglie jistě nebudou tak pošetilé, aby chtěly ve stejný čas bojovat proti dvěma mocnostem, když jedna z nich je připravena zůstat neutrální. Dobře vědí, že už jen ta zbývající je pro ně velmi tvrdý oříšek. A navíc – odkud by měl jejich útok vyjít, když nemají společné hranice! Snad přes Himaláje? Jistě, zbývá vzdušná fronta, ale ta je iluzorní. Navíc Francie s Anglií ví, že právě ve vzduchu musí skoro jistě Hitlerovi podlehnout. Co vám tedy říkám, není přece žádné tajemství. Jak vidíte, značně se nám to zjednodušuje.

KU: Pokud se konflikt omezí na tyto čtyři mocnosti, jsou vaše závěry správné. Ale mocnosti nejsou jenom čtyři – je jich víc, a ve válce takového rozsahu se neutralita jen těžko udržuje!

RA: Jistě, ale i možný zásah dalších států nezmění vzájemný poměr sil. Udělejte si v duchu bilanci a uvidíte, že rovnováha zůstane, i když se do konfliktu přidají další, nebo třeba i všechny evropské státy. Navíc – a to je nejdůležitější – žádný ze států, který by vstoupil do války na straně Francie a Anglie, by jim nemohl odebrat vedení. Tím ovšem zůstávají v platnosti důvody, které těmto dvěma státům brání v útoku na Sovětský svaz.

KU: Zapomínáte na Spojené státy...

RA: Hned uvidíte, že na ně nezapomínám. Omezím se však nyní na prozkoumání jejich pozice z hlediska projednávaného problému a dokážu vám, že Amerika ani nemůže vynutit, aby Anglie a Francie napadly současně Hitlera i Stalina. Aby to dokázaly, musely by totiž Spojené státy vstoupit do války hned v první den a to je nemožné, protože Spojené státy nikdy do války nevstoupily a také nevstoupí, pokud jim to nebude vyhovovat. Kdyby provokace proti Polsku neměla na protivníka žádný účinek a ten by ji bez dalšího strpěl, pak by se jednoduše agrese vymyslela. V prvním mezinárodním konfliktu USA roku 1898 proti Španělsku – o jehož porážce nebylo pochyb – byla agrese také fingována, lépe řečeno „Oni“ to zařídili. Také v roce 1914 měla provokace úspěch. Jistě by se dalo diskutovat o tom, zda by byla technicky proveditelná, ale existuje zde pravidlo beze všech výjimek, totiž že kdo se agrese dopouští aniž by mu prospěla, byl sám provokován.

Takže tedy tato překrásná americká taktika, které neodpírám své uznání, podléhá jedné podmínce: platí pouze tehdy, když se to „napadenému“, tj. USA hodí, to znamená když jsou vojensky vyzbrojeni. A je tohle ten případ? Zcela jasně ne! Spojené státy mají ve zbrani sotva sto tisíc mužů a průměrné letectvo; respekt si zaslouží jenom vojenské námořnictvo. Znovu jsem vám tedy ukázal, že ani z této strany není žádné nebezpečí změny poměru sil.

KU: Řekněme, že to uznávám. Objasněte mi ještě technické provedení.

RA: Jak jste již viděl, Hitlerovy a Stalinovy záměry napadení Polska se kryjí. Zbývá pouze jejich shodu formulovat a uzavřít smlouvu o společném útoku.

KU: A to snad považujete za snadnou věc?

RA: To jistě ne. K tomu je zapotřebí zkušenější diplomacie, než jakou má Stalin. Potřeboval by k tomu mít ve svých službách takové lidi, kterým už buď poutíval hlavy, nebo kteří hnijí na Lubjance. Litvinov byl kdysi k tomu vhodný i schopný, i když také s jistými potížemi, protože jeho rasová příslušnost by byla velkým handicapem při jednání s Hitlerem. Ale ani on nepřichází v úvahu, protože je jako člověk vyřízený. Trpí animálním strachem, ještě více z Molotova než ze Stalina.

Vhodného člověka momentálně tedy nevidím; zvláště když musí být bezpodmínečně rodilým Rusem. Nabídl bych se pro první navázání kontaktů, ale sám víte... Připomínám, že kdo by zahájil rozhovory, vedené přirozeně v nanejvýš diskrétní rovině, musel by být člověk naprosto důvěryhodný a čestný. Vzhledem k bariéře předsudků by bylo možné Hitlera ošálit jenom prostřednictvím pravdy.

KU: Už zase nerozumím řeči vašich paradoxů...

RA: Promiňte, ale ty jsou jenom zdánlivé. Nutí mě k nim potřeba shrnout všechno do stručného obsahu. Chtěl jsem vám v podstatě říci, že ve všem konkrétním a zřejmém by se muselo hrát s Hitlerem otevřenými kartami. Muselo by se mu

jasně ukázat, že nejde o falešné karty provokace, která by ho měla zatáhnout do války na dvou frontách. Například by se muselo slíbit, a v příhodný okamžik také dokázat, že naše mobilizace pro vpád do Polska by se omezila jen na rozsah nezbytný k této ohraničené vojenské akci. Dále by Stalin musel ukázat velkorysost v povolování dodávek, o které Hitler žádá – především nafty. To je všechno, co mě jen tak pro začátek napadá. Vynoří se jistě stovky dalších otázek, které by musely být řešeny tak, aby Hitlera ujistily, že opravdu chceme jen kus Polska. A pokud se nám to podaří, bude tím Hitler zcela jistě oklamán.

KU: V čem spatřujete to oklamání?

RA: Nechám vám chvíli čas, abyste sám přišel na to, v čem spočívá. Předem ale zdůrazňuji – a vy sám jste to již musel zaznamenat – že jsem vám zde přestřel rozumný a logický plán, který napomůže vzájemnému zničení kapitalistických států tím, že se na sebe nechají navzájem zaútočit obě jejich křídla, tedy buržoazní a fašistické. Ale, jak opakuji, plán je rozumný a logický. Sám jste viděl, že ve hře nejsou žádné mystické nebo cizorodé faktory. Jedním slovem, „Oni“ nezasáhnou, čímž je provedení plánu možné. Věřím, že jsem vám jejich myšlenky dostatečně přiblížil. Teď asi uvažujete o tom, že by to stejně byla hloupost, mařit čas pokusem o prokázání „Jejich“ neprokazatelné existence. Mám pravdu?

KU: V podstatě ano.

RA: Buďte ke mně otevřený. Opravdu nevidíte „Jejich“ zásahy? Napovím vám když řeknu, že „Jejich“ zasahování

existuje a je pro osud světa rozhodující. A to i tehdy, když přirozenost a logika plánu je jen zdáním. Opravdu to necítíte?

KU: Otevřeně řečeno, ne!

RA: Vidíte, a přece je přirozenost a logika mého plánu pouhým zdáním. Přirozenější a logičtější by přece bylo, kdyby se Stalin a Hitler navzájem zničili. Byla by to snadná a jednoduchá věc pro demokracie, kdyby to ovšem byl jejich skutečný cíl, který tak rády proklamují a kterému tolik demokratů skutečně věří. Vždyť by úplně stačilo, kdyby Hitlerovi dovolily – zapamatujte si to „dovolily“ – napadnout Stalina. Neříkejte mi, že by Německo mohlo zvítězit. I kdyby k porážení Německa nestačil ruský prostor a nenávisť ruského lidu, donuceného žít pod Hitlerovou sekyrou, nic by přece nestálo v cestě tomu, aby demokracie metodicky a chytře Stalina podporovaly a pokračovaly v tom až do úplného vyčerpání a zhroucení obou států. To by bylo jistě snadné a logické, kdyby ovšem pohnutky a úmysly demokracií, které tolik lidí považuje za skutečnost, byly opravdu takové, a ne tím, čím ve skutečnosti jsou – pouhými záminkami.

Existuje cíl, jediný cíl – vítězství komunismu, který nikomu z demokratů neleží na srdci tak, jako New Yorku; ne kominterně, ale „kapinterně“ Wall Streetu. Kdo jiný by dokázal vnutit Evropě tak zřejmé a viditelné rozpory? Kdo jiný má tolik síly hnát evropské národy k totální sebevraždě? Jen jedna jediná síla je toho schopna: Zlato! Zlato je moc, jediná skutečná moc!

KU: Budu k vám upřímný, Rakovský. Přiznávám vám talent a nadání. Máte jemnou, brilantní a agresivní dialektiku, a když vás někdy nechá na holičkách, dokáže vaše fantazie ještě pořád utkat pestrou oponu čistých a zářivých perspektiv. Ale tohle všechno – i když mi to působí potěšení poslouchat – pořád ještě nestačí. Budu se vás ale vyptávat tak, jako bych věřil všemu, co jste mi říkal.

RA: A já vám budu zcela upřímně odpovídat jen s jednou jedinou podmínkou, že nebudete mou výpověď pokládat za nic víc a nic méně, než za to, co jsem vám řekl.

KU: To vám rád slibuji. Říkáte tedy, že to „Oni“ brání a budou bránit válce mezi Německem a Sovětským svazem, která je z kapitalistického hlediska tak logická? Vykládám si to správně?

RA: Zcela správně.

KU: Avšak současná situace je taková, že se Německu dovoluje vyzbrojování a rozpínavost. To je zřejmá skutečnost. Už od vás vím, že to bylo iniciováno na podnět trockistů, jejichž plány byly rozbity stalinskými čistkami. A v této situaci teď navrhuje, aby Stalin uzavřel s Hitlerem pakt a rozdělil se o Polsko. Ptám se vás: Co nám zajistí, ať už s paktem nebo bez něho, s dělením nebo ne, že nás Hitler nenapadne?

RA: Žádná taková záruka tady není.

KU: Pak ovšem již není o čem mluvit...

RA: Neukvapujte se! Strašná hrozba Sovětskému svazu je reálná, to už nemůžete považovat za pouhou hypotézu nebo

slovní výhrůžku. Je tu jedna velmi důležitá věc: „Oni“ mají proti Stalinovi převahu, které se nevzdají. Stalinovi se nabízí pouze alternativa, volba, nikoli svobodná vůle. Nezapomeňte, že se Hitlerův útok může rozvinout velice rychle i sám od sebe. „Oni“ nemusejí dělat vůbec nic pro to, aby ho vyvolali – stačí, když Hitlera nechají jednat. To je rozhodující skutečnost, na kterou vaše Kremlem formované myšlení zapomíná. Přemýšlet, vážení, přemýšlet!

KU: O jaké volbě jste mluvil?

RA: Pokusím se to ještě jednou definovat. Buď bude Stalin zničen, nebo provede plán, který jsem vám vylíčil a kterým se kapitalistické státy navzájem zlikvidují. Mluvil jsem sice o alternativě, ale to je jen čistě teoretická možnost. Stalin bude donucen – chce-li přežít – provést mnou navržený plán, jakmile bude „Jimi“ schválen.

KU: A když řekne „ne“?

RA: To považuji prakticky za nemožné. Německá rozpínatost a zbrojení budou pokračovat. Tváří v tvář této obrovské, rostoucí a hrozivé skutečnosti že řekne Stalin „ne“? Co mu bude zbývat? Už pouhý pud sebezáchovy mu to nadiktuje.

KU: Zdá se tedy, že by se události mohly opravdu odvíjet podle „Jejich“ plánů.

RA: Tak to také bude. Přirozeně zatím v Sovětském svazu dočasně ne, ale i to se změní. Není tak těžké připravit a prosadit u Stalina tento plán, protože ho nepovažuji za kandidáta na sebevraždu... je to v jeho zájmu. Mnohem těžší bývá prosadit něco u toho, komu se to nehodí nebo mu to

dokonce uškodí. Konkrétně je to případ demokracií. Vybral jsem si to pro tuto chvíli jako příklad, abych vám situaci konkretizoval. Ale rozlučte se s představou, že to vy jste v této situaci rozhodčími – těmi jsou výhradně „Oni“.

KU: Pořád slyším jen „Oni“! Musíme se zde zabývat přízraky?

RA: Jsou skutečnosti příznakem? Mezinárodní situace je plná divů, ale nejsou to přízraky, je to reálná, opravdu reálná situace. Také nejsou žádná kouzla v určování budoucí politiky. Považujete snad politiku za dílo přízraků?

KU: Dobrá, uvidíme. Řekněme, že by byl váš plán přijat. Potřeboval bych něco hmatatelného, určitějšího, abych v tom smyslu mohl začít jednat.

RA: Například...

KU: Potřebuji osobu s pověřením, se zmocněním.

RA: K čemu? Pro potěšení seznámit se s ní? Vezměte v úvahu, že i když se taková osoba dostaví, v žádném případě nebude mít pověřovací dopisy s pečeti a razítkem, nebude mít žádné zavazadlo s dokumenty, a ze všeho nejméně již ne od „Nich“. Nic z toho, co řekne, přislíbí a co se s ní domluví, nebude mít a nemůže mít žádnou obvyklou juristickou a smluvní podobu. Pochopte, že „Oni“ nejsou žádný stát ve smyslu vašeho chápání. Jsou něco podobného tomu, co byla internacionála před rokem 1917 – jsou současně všechno i nic.

Představte si třeba, že by Sovětský svaz chtěl jednat se zednáři nebo s nějakou špionážní organizací či chorvatskou

Ustašou. Bude snad v takovém případě viditelným výsledkem něco úředního, sepsaného, juristicky smluvního? Takové dohody, jako byla třeba ta Leninova s německým generálním štábem nebo Trockého s „Nimi“ se také uskutečnily bez razítek a zápisů. Jediná garance jejich plnění smluvními stranami spočívá v tom, že taková dohoda je oběma prospěšná – a to je jediná skutečná garance při jakékoli dohodě, byť ty ostatní bývají uzavírány s divadelní pompou.

KU: V takovém případě – jak byste začal?

RA: Hned zítra bych začal sondovat v Berlíně...

KU: Aby se sjednal útok na Polsko?

RA: Ne, tím bych rozhodně nezačínal. Nejprve bych ukázal zklamání z demokracií a přidal bych k tomu něco ze Španělska... to je věc, která dodává odvahu. Teprve potom bych začal neurčitě narážet na Polsko. Jak vidíte, nic určitého, ale dostačující k tomu, aby to elementům z OKW – mužům Bismarckovy linie, jak je nazýváte – poskytlo dostatek argumentů pro Hitlera.

KU: Nic víc...?

RA: Pro tu chvíli nic víc, to je velká diplomatická zásada.

KU: Otevřeně řečeno, při poměrech, které dnes panují v Kremlu, nevěřím, že by se našel někdo, kdo by měl odvahu navrhnout tak radikální změnu mezinárodní politiky. Zkuste se, Rakovský, vžít na chvíli do ducha rozhodujících mužů v Kremlu, do jejich hypotéz, strachu z případného nařčení... Jistě mi dáte za pravdu, že se žádný z nich k tomu nenechá

přesvědčit. Já sám, který jsem vás tu poslouchal – nebudu to zapírat – na kterého jste udělal silný dojem, jsem si vlastně ani na okamžik neuměl představit skutečnou dohodu mezi Sovětským svazem a Německem.

RA: Mezinárodní události tyto muže k tomu nevyhnutelně přinutí.

KU: Ale to by znamenalo ztratit mnoho cenného času. Řekněte mi o něčem hmatatelném, co bych jim mohl předložit jako důkaz vaší věrohodnosti, jinak si nemohu troufnout předat až nahoru hlášení o našem rozhovoru. A bez toho, i když je zapisován doslovně, zapadne v nějakém kremelském archivu.

RA: Stačilo by, řekněme, kdyby někdo neúředně promluvil s důležitou sovětskou osobností?

KU: To už by bylo, jak věřím, hmatatelné.

RA: Ale s kým?

KU: To bylo jen moje osobní mínění, Rakovský. Mluvil jste zde o konkrétních osobách, o velkých finančnících. Pokud si správně vzpomínám, jmenoval jste jistého Schiffa a ještě jiného, který fungoval jako prostředník k Hitlerovi při jeho financování. Jsou jistě politici a osobnosti z okruhu, který náleží nepřímo k „Oněm“ nebo je v jejich službách. Někdo takový by nám mohl posloužit k zahájení praktických kroků. Neznáte někoho takového?

RA: Nevidím nutnost takového postupu. Přemýšlejte! O čem byste chtěl jednat? Jistě o plánu, který jsem nadhodil, nemám pravdu? Ale k čemu? S tímto plánem nemají „Oni“ v sou-

časné fázi co dočinění, naopak jejich činností je „nic nedělat“. Nemůžete tedy sjednat nebo vyžadovat žádnou pozitivní akci. Zapamatujte si to a dobře promyslete.

KU: I když je tomu tak a není to snad nezbytně nutné... nějaký muž, jehož osobnost by prokázala moc „Oněch“ jako pravděpodobnou...

RA: Udělám vám tu laskavost, ačkoliv nejsem přesvědčen o nutnosti takového postupu. Už jsem vám řekl, že nevím kdo „Oni“ jsou, a že to ani vědět nemohu. S jistotou mi to však sdělil člověk, který to musel vědět.

KU: Kdo?

RA: Trockij. Protože mi to řekl on, vím, že jedním z nich byl Walther Rathenau. Ovšem v něm vidíte posledního z „Nich“, který ještě držel veřejnou politickou moc. Dalším byl Lionel Rothschild. Více jmen, která by byla opravdu jistá, nemohu uvést. Jistě bych vám mohl jmenovat řadu lidí, jejichž osobnost a činy se mi zdají být v plném souladu s „Nimi“, ale zda tito muži poroučejí nebo poslouchají, nemohu tvrdit.

KU: Jmenujte mi aspoň některé!

RA: Jako celek je to především bankovní dům Kuhn, Loeb & Co. na Wall Streetu, a v něm pak bankovní domy rodiny Schiffů, Warburgů a Loeba & Kahna. Říkám jim rodiny i přes často rozdílná rodinná jména, protože jsou mezi sebou všichni spřízněni sňatky. Dále pak třeba Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blum, Rosenman, Lippman, Lehman, Dreyfus, Lamont, Rothschild, Lord,

Mandel, Morgenthau, Ezechiel, Lasky... myslím, že to už je dost jmen.

Když budu namáhat paměť, mohu si vzpomenout ještě na další jména. Ale znovu opakuji že nevím, který z nich by mohl patřit k „Nim“, nebo abych si tím byl dokonce jist. V tomto smyslu musím odmítnout veškerou odpovědnost. Ale jsem pevně přesvědčen, že každý z těchto jmenovaných, i když to třeba on sám právě není, představuje jakousi část jejich substance. A potom, jestli už se setkáte s tou správnou osobností nebo ne, nemusíte přece čekat na přímou odpověď. Tu vám dají fakta, skutečné události. To je neměnná taktika, které dbají a jejíž respektování umějí prosadit. Jestliže byste chtěl například podniknout nějaký diplomatický krok, nemusíte to přece dělat osobně a obracet se na „Ně“. Prostě se omezíte na to, že vyjádříte nějakou úvahu, rozumnou hypotézu... Pak už vám stačí jen čekat.

KU: Chápete, že zde nemám po ruce příslušnou kartotéku, abych se podíval na všechny osoby, které jste zde zmiňoval, ale předpokládám, že jsou někde hodně daleko. Kde?

RA: Z největší části ve Spojených státech.

KU: Je vám ovšem jasné, že když takovou operaci zahájíme, bude to stát hodně času, a věc spěchá. Ale ne pro nás, nýbrž pro vás, Rakovský.

RA: Pro mne?

KU: Samozřejmě. Jistě víte, že váš proces již brzy začne. Je tedy jasné, že pokud má váš návrh zajímat Kreml, musí ho zajímat dřív, než se objevíte před soudem. To je pro vás

rozhodující věc. Věřím, že nám ve vlastním zájmu dodáte něco zajímavého. Hlavní by bylo, abychom měli důkaz, že jste nám říkal pravdu – a to důkaz raději v několika dnech než týdnech. Jestliže nám takový důkaz podáte, zajistí vám to relativně spolehlivou možnost záchrany života. V žádném jiném případě to ovšem nemohu zaručit.

RA: Dobrá, musím to riskovat. Nevíte, jestli je v Moskvě Davies? Ano, ten americký vyslanec.

KU: Myslím, že ano. Jestliže je to tak, musel byste začít s ním.

RA: Jenom moje mimořádná situace mi snad dává právo použít zcela proti všem zásadám úřední cestu.

KU: Můžeme z toho usuzovat, že za vším stojí americká vláda?

RA: Ne za tím, mezi tím...

KU: Roosevelt?

RA: Pokud vím. Mohu tak jenom usuzovat. Teď mě sledujete s výrazem ze špionážních románů. Mohl bych vám pro potěšení fabrikovat celé příběhy, mám dost vynalézavosti a znalosti skutečných dat a událostí, abych jim dokázal dodat zdání pravděpodobnosti, ale nejsou snad veřejně známé skutečnosti někdy opravdu nenápadné?

Podívejte se sám! Vzpomínáte si ještě na ráno 24. října 1929, ano? Tehdy přišla chvíle, která byla pro dějiny revoluce ještě důležitější než 24. říjen 1917... Ten 24. říjen je totiž dnem krachu na burze v New Yorku, začátkem tzv. deprese, ale ve skutečnosti revoluce. Ty čtyři roky Hooverovy vlády

jsou jejím vítězným pochodem – dvanáct až patnáct milionů nezaměstnaných. V lednu 1933 přichází poslední úder krize se zavíráním bank. Víc už opravdu finance nemohly udělat pro to, aby zasadily rozhodující ránu a hospodářsky zotročily klasického Američana, který ještě seděl v opevnění svého průmyslu... Je známo, že každé zbídačení společnosti znamená rozkvět příživnictví – a vysoké finance jsou největší parazit.

Ale tato americká revoluce neměla samozřejmě jen lichvářský cíl k ještě většímu posílení moci peněz – chtěla ještě víc. Moc peněz, i když je to také moc politická, se dosud dala vykonávat jen nepřímou. Teď ji však lidé revoluce chtěli proměnit v moc přímou, bezprostřední. A mužem, jehož prostřednictvím ji chtěli uplatňovat, měl být F. D. Roosevelt. Rozuměl jste mi? A teď si všimněte: v témže roce 1929, v prvním roce americké revoluce, odjíždí Trockij z Ruska. Krach přišel v říjnu. Financování Hitlera bylo odsouhlaseno v červenci 1929. Myslíte, že by to mohla být pouhá náhoda? Ony čtyři roky Hooverovy vlády byly využity k přípravě revoluce ve Spojených státech a v Rusku. Tam pomocí finanční revoluce, tady prostřednictvím války a jí vyvolané porážky... má nějaký román pro vás více průkaznosti? Jistě chápete, že k provedení plánu tak obrovského rozsahu bylo zapotřebí mimořádného muže, který měl navíc držet exekutivní moc v USA a mít ještě k tomu nezbytné organizátorské síly a kádry. Tím mužem byl Franklin D. Roosevelt a s ním Eleanor Rooseveltová. Dovolte mi poznamenat, že tato bisexualita není v žádném případě moje nějaká ironie.

KU: Je Roosevelt jedním z „Oněch“?

RA: Nevím, opravdu nevím, jestli je jedním z „Nich“ nebo je jenom poslouchá. Ostatně, co to znamená? Osobně se domnívám, že si je „Jejich“ pověření jasně vědom, ale nemohu s jistotou říci, zda je k poslušnosti nucen vydíráním nebo zda sám patří k vedení. Jisté je tolik, že svou úlohu plní a všechny akce, které jsou mu ukládány, provádí s naprostou svědomitostí.

KU: V případě, že bude rozhodnuto obrátit se na Daviese, jakou formu doporučujete?

RA: Předně musí být vybrány správné osobnosti. Byl by potřeba někdo takový, jako „Baron“. Žije ještě?

KU: To nevím.

RA: Dobrá, výběr osobností zůstane vaší věcí. Jednání musí být vedeno obratně a zahráno až do situace plné rozporů, které posunou Sovětský svaz do aliance s tzv. demokraciemi proti nacionálnímu socialismu. To znamená, že se spojíme s francouzským a britským imperialismem, skutečným imperialismem, proti imperialismu potenciálnímu. Jeden člen rozhovorů musí sloužit k tomu, aby neustále porovnával předstíraný postoj Sovětského svazu se stejně předstíraným postojem americké demokracie. ... Také ta se vidí nucena hájit vnitřní demokracii ve Francii i v Anglii a zachovávat koloniální imperialismus. ... Jak vidíte, dá se otázka postavit na přísně logickém podkladu. Pak už je hračkou formulovat nějakou hypotézu pro zamýšlenou akci. A především, protože ani USA, ani Sovětský svaz nemají žádný zájem na evrop-

ském imperialismu, pak se spor zúží na otázku vlastního panování. Sovětský svaz i Amerika však využijí zhroucení evropského kolonialismu jak hospodářsky, tak i politicky a ideologicky, a je už zcela jedno, zda přímo nebo nepřímo – ale v každé variantě z toho více vytěží Spojené státy.

Kdyby Evropa v nové válce ztratila všechny své síly, začala by pak Anglie – která nedisponuje ani tak vlastní mocí jako spíše mocí určitého evropského hegemonu – ihned s celým svým anglicky mluvícím impériem gravitovat k USA. Až dojde jednání tak daleko, bude zde vhodné ponechat několikadenní pauzu, a když se ukáže nějaký účinek rozhovorů, může se udělat další výpad. Hitler se dopustil agrese, je svou podstatou agresor. A pak se zeptáme dál: Jaký společný postoj má zaujmout Sovětský svaz a Spojené státy vůči válce, která je vždy – lhostejno pod jakou záminkou – válkou mezi imperialisty, jež impérium mají a mezi těmi, kteří o ně usilují? Zůstat neutrální nezávisí jen na jejich vůli, ale také na agresorovi. Jistota neutrality zůstává jen tehdy, když agresor nevidí v útoku žádnou výhodu nebo ho není schopen provést. V tomto případě je jasné, že agresor napadne ostatní státy, přirozeně také imperialistické. Stejně tak je jasné, že když válka mezi imperialisty nevypukne sama, musí být vyvolána.

Když tedy je teorie přijata – a my jsme ji přijali – pak je už sjednání praktických akcí čistě mechanickou záležitostí. Zde je takříkajíc jízdni řád:

- 1) Dohoda s Hitlerem o rozdělení si Polska nebo Československa. Nejlépe Polska.

- 2) Hitler přijme. Jestliže je ve své dobovatelské hře schopen předstírání, že něco podnikne společně se Sovětským svazem, bude to považováno za neklamnou garanci k tomu, aby se mohlo jednat s demokraciemi. Hitler vůbec nemusí dbát na jejich slovní varování a výhrůžky, protože ví, že i ti nejobovnější z nich jsou pro odzbrojení a že jejich odzbrojování je skutečné.
- 3) Demokracie nenapadnou zároveň Hitlera i Stalina. Lidem se prostě řekne, že jsou sice oba stejně vinni agresí a rozdělením napadeného státu, ale že zásobovací a strategické důvody si vyžadají napadnout je odděleně – nejdřív Hitlera a teprve potom Stalina.

KU: Nemohly by nás demokracie opravdu napadnout?

RA: A jak asi? Neponechá si snad Stalin možnost v nezbytné míře Hitlera podpořit? Nebude snad lepší, ponechat takto kapitalisty, aby spolu válčili až do posledního muže a posledního náboje? Nás určitě nenapadnou, protože v důsledku takové války mezi sebou budou mít samy co dělat s vnitřními revolucemi, které vypuknou a budou sílit.

KU: Ale co když Hitler rychle zvítězí? Co kdyby – podobně jako Napoleon – zmobilizoval celou Evropu proti Sovětskému svazu?

RA: Tomu snad sám nevěříte! Zapomínáte na nejdůležitější faktor, na existenci USA. Je přece naprosto přirozené, že Spojené státy napodobí Stalina a budou ze své strany podpo-

rovat demokratické státy. Pokud se tato podpora nechá společně působit, bezpečně to zaručuje skoro nekonečné trvání války.

KU: A Japonsko?

RA: Nemá snad už tak dost co dělat s Čínou? Stalin mu může garantovat svoje nevměšování. Japonci snad mají sklony k sebevraždě, ale ne do té míry, aby napadli USA i Sovětský svaz. Ještě nějaké námitky?

KU: Ne. Kdyby to záleželo jenom na mně, bylo by těch důkazů už dost. Ale myslíte, že vyslanec...

RA: ... bude věřit? Jistě mi nebude dovoleno s ním mluvit. Ale všimněte si jedné maličkosti: Daviesovo jmenování bylo zveřejněno v listopadu 1936. Musíme tedy předpokládat, že ho Roosevelt plánoval a připravil již dříve. Všichni známe zdlouhavost a potřebný čas k uznání vyslance. O jeho volbě muselo být tedy jasno už přibližně v srpnu. A co se stalo v srpnu toho roku? Byli popraveni Zinovjev a Kameněv. Přísahal bych na to, že Daviesovo jmenování má jediný účel: Začít novou politiku „Oněch“ vůči Stalinovi. Pevně tomu věřím. Představte si jen, s jakým znepokojením museli sledovat pád jednoho vůdce opozice za druhým. Víte, že Davies byl přítomen procesu s Radkem?

KU: Vím.

RA: Tak tady to vidíte! Promluvte si s ním, čeká na to již několik měsíců.

KU: Rakovský, pro dnešní večer – vlastně už ráno – musíme skončit. Ale než se rozejdeme, chtěl bych ještě něco vědět. Dejme tomu, že je všechno pravda a že se to dá s úspěchem uskutečnit. Pak ovšem „Oni“ jistě předloží své podmínky. Můžete prozradit, jaké budou?

RA: Není těžké si je představit. První z nich bude, že přestanou popravy komunistů – tedy trockistů – jak nás nazýváte. Pak budou stanoveny nějaké sféry vlivu, abych tak řekl, nějaké hranice, které dělí formální komunismus od skutečného. Z toho podstatného to bude všechno. Ještě se bude jednat o čase a trvání plánu. Pak zažijete například takový paradox, že jistí lidé – Stalinovi nepřátelé – ho budou najednou podporovat, a nebudou to ani proletáři, natož špioni z povolání. Ve všech kruzích společnosti, i v těch nejvyšších, povstanou odvážní muži, aby podporovali Stalinův formální komunismus, jestliže Stalin přejde k tomu, aby připustil – ne sice reálný – ale přesto objektivní komunismus. Rozuměl jste mi dobře?

KU: Trochu. Pořád zahalujete věci do nejasného kasuismu...

RA: Protože už musíme končit, jsem nucen se takto vyjadřovat. Ještě se ukáže, zda vám mohu být prospěšný k lepšímu porozumění. Je známo, že marxismus bývá někdy nazýván hegelianstvím. Tím je ovšem otázka postavena dosti vulgárně. Hegelův idealismus je vulgárním přizpůsobením hrubého západního chápání Spinozova přírodního mysticismu. „Oni“ jsou, abych tak řekl, spinozovci, a snad to platí i obráceně, že socialismus jsou „Oni“, přičemž Spinozův mysticismus je

pouze dané epoše přizpůsobená verze mnohem starší a vyšší filosofie „Oněch“... takže Marx jako hegelian a proto i jako spinozovec byl své víře nevěrný, ale jenom dočasně a z taktických důvodů.

Není to tak, jak hlásá marxismus, že odstraněním protikladů vzniká syntéza. Překonanou integrací teze a antiteze jako syntézy vzniká skutečnost, pravda v závěrečném akordu subjektivního i objektivního. Nepozorujete to?...

V Moskvě komunismus – v New Yorku kapitalismus – teze a antiteze. Teď analyzujte obojí:

- Moskva – subjektivní komunismus a objektivní kapitalismus, státní kapitalismus.
- New York – subjektivní kapitalismus a objektivní komunismus.
- Zosobněná, skutečná syntéza, pravda: internacionální finance, kapitalismus – komunismus – tedy právě „Oni“...

* * * *

Stručná poznámka k osobám a událostem

Žid Christian Jurevič Rakovskij, v době svého zatčení sovětský vyslanec v Paříži a předtím předseda mírové delegace komisariátu zahraničních věcí SSSR – abych vzpomněl aspoň některé jeho významné funkce v sovětském státním aparátu, bolševik-trockista, byl především zednářem velmi vysokého zasvěcení (udává se 33. stupeň), a jako takový byl zapleten a částečně i zasvěcen do plánů a intrik „Oněch“.

Když byl v roce 1938 na Stalinův příkaz určen k smrti, rozhodl se před začátkem chystaného monstrprocesu nabídnout Stalinovi velice cenné informace výměnou za svůj život. Mnohahodinový výslech byl veden jedním ze Stalinových důvěrníků Gavrilem G. Kuzminem (alias René Duval), přesvědčeným komunistou-stalinistou. Doslovné znění protokolů z tohoto výslechu, které jsme si právě přečetli, ukazuje, že Rakovského stálo opravdu hodně námahy, aby nic netušícího stranického funkcionáře Kuzmina přesvědčil o skutečné a jedině pravé podstatě komunismu. Očividně mimořádně inteligentnímu Rakovskému se nakonec podařilo dojít k cíli poukazem na to, že je v zájmu „Oněch“ vysoko postavených, aby Stalin s Hitlerem začali mohutnou, pokud možno dlouhotrvající a zničující válku. Kuzmin se pak postaral o to, že Rakovskij nebyl jako jediný ze sedmi prominentních trockistů popraven, ale byl „omilostněn“ na dvacet let vězení. Pozor-

hodně charakterizuje trockistu Rakovského jeho přítel Trockij-Bronštajn:

„Christian Jurevič Rakovskij je jednou z nejinternacionálnějších postav v evropském hnutí. Jest původem Bulhar, přitom však rumunský poddaný podle mapy Balkánu; vzděláním je francouzským lékařem, Rusem svými styky, sympatiemi a literárními pracemi. Ovládá všechny balkánské řeči a čtyři evropské. V rozličných obdobích účastnil se činně života čtyř socialistických stran – bulharské, ruské, francouzské a rumunské – a později se stal jedním z vůdců Sovětského svazu, jedním ze zakladatelů Komunistické internacionály, předsedou ukrajinského sovětu lidových komisařů, diplomatickým zástupcem Sovětské unie v Anglii a Francii, a konečně sdílel o osud s levou opozicí...“

(Lev Trocký, Moje paměti, Praha 1930, str. 293.)

Je samozřejmé, že Rakovskij jako židovský zednář – a zvláště tak významný – neřekl plnou pravdu o plánech „Oněch“ ani tehdy, kdy mu šlo doslova o život. Byl si přirozeně dobře vědom, že kdyby si za tuto cenu zachránil život na Lubjance, čekala by ho mnohem jistější smrt za zradu z rukou svých vlastních zednářských spolubratří. Proto je nezbytné nahlížet všechny jeho údaje z protokolů prizmatem nežidovských a nezednářských pohledů. Že s Rakovského výpovědí byli jeho výše ustanovení bratři spokojeni, potvrzuje mj. jeho líčení „Jejich“ plánu na průběh chystané světové války, protože i tady Kuzminovi

(resp. Stalinovi) zatajil další plánované rozvíjení světového konfliktu, jak je známe ze skutečných událostí oné epochy.

Ještě jasněji je skutečnost zamlžování celé pravdy doložena jeho větou:

„Protože komunistická revoluce předpokládá likvidaci celé buržoazní třídy a fyzickou likvidaci každého jejího vůdce, je tím pravým tajemstvím likvidace zednářstva jako organizace a psychická sebevražda každého významnějšího zednáře...“

– Použijme tedy Rakovského oblíbené metody a rozdělme si jeho citovaný výrok na dvě části. První je pravdivá pouze s výhradou: Předně Kuzminovi neříká, že právě zednářstvo bylo „Jimi“ vytvořeno jako ideální nástroj k dosažení židovské světovlády pomocí nevědomých zednářských náhončích, a dále mluví o zednářstvu tak, že Kuzminovi z toho implicitně vyplývá existence pouze jediného zednářstva, buržoazního, protože mu tají existenci zednářstva humanitního, fašistického, komunistického (vyššího) a podobně. Pravdu má pak v druhé polovině své repliky, kde říká v souhlasu s Protokoly sionských mudrců, že „pravým tajemstvím je likvidace zednářstva jako organizace...“, atd. – Protokoly věc podávají takto:

„Gójové budou vstupovat do lóží bud' z pouhé zvědavosti, nebo s nadějí na hmotný prospěch; jiní tam půjdou s očekáváním, že se vyplní jejich neuskutečnitelné sny...“ –

„Nynější tajné spolky, které jsou nám známy a pracovaly pro nás, budou rozpuštěny a jejich čle-

nové poslání do vyhnanství daleko od Evropy. Stejným způsobem naložíme i se svobodnými zednářij, kteří náležej k lóžím a příliš mnoho vědí. Zednáře, jimž jsme povinováni nějakým díkem, budeme udržovat v neustálém strachu před vyhnanstvím...“ (15,10; 15,23).

Ale i ve věci likvidace zednářstva v okamžiku, kdy doslouží svým židovským tvůrcům, platí Rakovského sdělení jenom obecně, jako závěrečný rezultat. Jestliže však některý zednář svým pánům věrně poslouží a splní bezezbytku zadaný úkol, dostane se mu za to odměny. Ovšem věc má jako obvykle háček – tato zásada je uplatňována téměř výhradně jen u zednářů židovských, jakým byl vzpomínaný Kerenskij-Kirbiz. Nežidovští zednáři jsou i v případě věrné služby po „upotřebení“ odhozeni, nebo přímo likvidováni. Je příznačné, že když může prospěchu Židovstva posloužit autorita jména jím zlikvidovaného zednáře, je také vždy a bez ostychu využívána. Rakovského údaje o zednářské činnosti Kerenského naopak potvrzuje fakt, že ten v poklidu dožil ve Spojených státech, kde zemřel roku 1971.

Pro náležité doplnění Rakovského líčení vzestupu Rudé armády od chvíle jejího převzetí Trockým je velice poučná kniha G. Bostuniče Pravda o sionských protokolech, která se mimo hlavní téma z titulu zabývá také rozkladnou židozednářskou činností v týlu bílých armád. K poznání základních cílů, smyslu a organizace zednářstva jako celku je neocenitelná monumentální práce Ulricha Fleischhauera Die echten Protokolle der Weisen von Zion

(Pravé protokoly sionských mudrců) a dále stejně obrovské dílo Friedricha Hasselbachera Die entlarvte Freimaurerei (Odhalené zednářstvo).

Rovněž Hitler nebyl tak geniální, jak tvrdí Rakovskij, aby si „intuitivně“ našel a vybudoval správný hospodářský systém. Tytéž síly, které Hitlera financovaly na jeho cestě k moci a upravovaly mu ji, naopak Hitlerově nacionálně socialistickému zednářstvu „propůjčily“ správný hospodářský model, který jediný byl schopen za daných podmínek v neuvěřitelně krátké době odstranit všechny hrozné projevy jejich vlastní kapitalistické spekulace, a tím dodat Hitlerovi dostatečný hospodářský potenciál k přeměně Německa na nástroj plánu, jehož realizace je každému známa – poválečné rozdělení Evropy na dva zdánlivě antagonistické tábory, vytvoření legendy holocaustu jako jedné z podmínek vzniku státu Izrael, který je dalším politickým stupněm ke světovládě a mnoho dalších. Rakovského líčení Warburgova jednání s Hitlerem o financování jeho hnutí se mění v povídačku, vhodnou tak ještě pro totálně neinformovaného Kuzmina, že Warburg Hitlerovi neprozradil svůj rasový původ. Neměl to zapotřebí, protože je naprosto vyloučené, že by Hitler v emisarovi anonymních světovládců nepoznal svého souvěrce. Ostatně Rakovskij si jen o něco dál sám protiřečí:

„Litvinov byl kdysi k tomu vhodný i schopný, i když také s jistými potížemi, protože jeho rasová příslušnost by byla velkým handicapem při jednání s Hitlerem.“

Protože jedním z často zmiňovaných jmen v dokumentu je Rothschild, nebude na škodu připomenout si aspoň několika slovy počátky této podivuhodné dynastie. Je typické, že Rothschild není její původní jméno, jak hned uvidíme:

„Roku 1743 se ve frankfurtské Judengasse usídlil židovský směnárník a zlatník Moses Amchel Bauer, příšlý z Východu. Jeho velice schopný syn Mayer Amchel Bauer byl zaměstnán u židovského Oppenheimerova bankovního domu a rychle povýšil na základě své mimořádné obchodní zdatnosti na podílníka firmy. Nad nákupní centrálou, která byla zřízena v Judengasse roku 1750, umístil jednou jeho – mezitím již zemřelý – otec veliký rudý štít. Když Mayer Amschel Bauer koupil po smrti svého otce obchod zpátky, rudý štít nad ním stále ještě visel a Mayer Amchel Bauer podle něho změnil své jméno...“

Tolik říká Encyclopaedia Judaica. – I její vysvětlení vzniku nového jména rodiny je zdánlivě prosté: Das rothe Schild (rudý štít) měl mladému Mayeru Amchelu Bauerovi vnuknout nápad na jméno rodiny. Vysvětlení prosté, ale také ne tak zcela pravdivé! Ve skutečnosti – jak nás o tom podle nejnovějších výzkumů poučuje např. Griffin –

„... jeho otec, poznáv skutečný význam rudého štítu, vybral jej do svého rodového znaku na základě rudé vlajky, která byla odedávna znamením vítězství revolučně uvědomělých Židů ve východní Evropě. Mayer Amchel Bauer změnil své jméno na Rothschild a tímto způsobem byl založen Rothschildův bankovní dům“.

(Griffin, Wer regiert die Welt, Leonberg 1986, S. 73ff.)

Jistě je celkem oprávněné vyslovit domněnku, že si „Oni“ povšimli rodového talentu Bauerů-Rothschildů „akumulovat“ peníze, a že tímto nomen omen dávali najevo všem zasvěceným, že Rothschildův dům je určen stát se pod „Jejich“ patronací financielem komunistické světové revoluce.

O Karlu Mardochojovi-Marxovi není nutné se zmiňovat podrobněji, poněvadž ho sám Rakovskij vylíčil dostatečně jasně. Zbývá už jen krátká poznámka k Leninovi. Ten měl podle plánu „Oněch“ za úkol ihned rozšířit revoluci na baltické země a Německo. Rakovskij správně naznačuje, že se Leninovi zalíbilo rozšiřování vlastní moci a snažil se ji upevnit dříve, než se pustí do dalšího nejistého dobrodružství a proto vytvořil svou teorii „socialismu v jedné zemi“. Tím na sebe přivolal nelibost „Oněch“, se známým následkem pro svůj život. Jeho teorii si přisvojil a přizpůsobil Stalin, který byl sice mimořádně lstivý a bezohledný vládce, ale nepatřil k zasvěcencům tajné světové moci, jako např. Trockij, Lenin, Rakovskij a další. Stalin dokonce ještě dokázal odstranit Trockého a jeho stoupence kosmopolitního komunismu neúprosně pronásledoval a vyhlazoval, takže se zdá být prakticky nemožné, že by si tyto souvislosti neuvědomoval. Tyto údaje a nanejvýš pravděpodobné předpoklady potvrzuje také Griffin v již citované knize, i Johannes Rothkranz ve studii *Die kommende Diktatur der Humanität*, Durach 1991, I. Band.

K vlastnímu dokumentu, tzv. Rakovského protokolům, už jen tolik: O jejich pravosti, na rozdíl od Protokolů

sionských mudrců, nebyly nikdy vysloveny žádné pochybnosti, protože původ R. P. je zcela bezpečně a prokazatelně znám. Kromě úvodem zmíněného španělského vydání roku 1950 byly R. P. publikovány ještě v knize D. Griffina Die Herrscher; Luzifers fünfte Kollone, Vaduz 1980, kterému předcházelo blíže mi neznámé americké vydání dokumentu v sedmdesátých letech.

Rakovského věty:

„...Od této chvíle je každá válka ohromným krokem k revoluci“,

„...bez poražení toho, co ještě v křesťanstvu žije, je nemožné dosáhnout vítězství revoluce...“

- i vlastní závěr Rakovského výpovědi jsou nejzřejmějším projevem ducha Protokolů sionských mudrců a Talmudu, který vane tímto celým, našemu čtenáři poprvé souborně předloženým dokumentem.

Překladatel